

Obsah

I Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění je povinné

NAŘÍZENÍ

- ★ Nařízení Rady (ES) č. 1207/2008 ze dne 28. listopadu 2008, kterým se mění nařízení (ES) č. 639/2004 o řízení rybářského loďstva zapsaného v nejvzdálenějších regionech Společenství 1
- Nařízení Komise (ES) č. 1208/2008 ze dne 4. prosince 2008 o stanovení paušálních dovozních hodnot pro určení vstupní ceny některých druhů ovoce a zeleniny 3
- Nařízení Komise (ES) č. 1209/2008 ze dne 4. prosince 2008, kterým se mění reprezentativní ceny a dodatečná dovozní cla pro některé produkty v odvětví cukru stanovená nařízením (ES) č. 945/2008 na hospodářský rok 2008/2009 5

SMĚRNICE

- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/103/ES ze dne 19. listopadu 2008, kterou se mění směrnice 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění baterií a akumulátorů na trh ⁽¹⁾ 7
- ★ Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/104/ES ze dne 19. listopadu 2008 o agenturním zaměstnávání 9

II Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění není povinné

ROZHODNUTÍ

Rada

2008/903/ES:

- ★ Rozhodnutí Rady ze dne 27. listopadu 2008 o plném uplatňování ustanovení schengenského *acquis* ve Švýcarské konfederaci 15

2008/904/ES:

- ★ Rozhodnutí Rady ze dne 27. listopadu 2008 o jmenování nizozemského člena a dvou nizozemských náhradníků Výboru regionů 18

2008/905/ES:

- ★ Rozhodnutí Rady ze dne 27. listopadu 2008, kterým se mění příloha 13 Společné konzulární instrukce o vyplňování vízových štítků 19

2008/906/ES:

- ★ Rozhodnutí Rady ze dne 27. listopadu 2008 o jmenování dvou dánských členů a dvou náhradníků Výboru regionů 21

Komise

2008/907/ES:

- ★ Rozhodnutí Komise ze dne 3. listopadu 2008, kterým se stanoví veterinární záruky pro přepravu koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země podle čl. 9 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 91/496/EHS (oznámeno pod číslem K(2008) 6296) ⁽¹⁾ 22

2008/908/ES:

- ★ Rozhodnutí Komise ze dne 28. listopadu 2008, kterým se některým členským státům povoluje přezkoumání jejich ročních programů sledování BSE (oznámeno pod číslem K(2008) 7288)..... 24

III Akty přijaté na základě Smlouvy o EU

AKTY PŘIJATÉ NA ZÁKLADĚ HLAVY VI SMLOUVY O EU

- ★ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii 27

Tiskové opravy

- ★ Oprava směrnice Rady 93/92/EHS ze dne 29. října 1993 o montáži zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci na dvoukolová a tříkolová motorová vozidla (Úř. věst. L 311 ze dne 14.12.1993) (Zvláštní vydání v českém jazyce, kapitola 7, svazek 2, s. 119) 47

Poznámka pro čtenáře (pokračování na vnitřní straně zadní obálky)



⁽¹⁾ Text s významem pro EHP

I

(Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění je povinné)

NAŘÍZENÍ

NAŘÍZENÍ RADY (ES) č. 1207/2008

ze dne 28. listopadu 2008,

kterým se mění nařízení (ES) č. 639/2004 o řízení rybářského loďstva zapsaného v nejvzdálenějších regionech Společenství

RADA EVROPSKÉ UNIE,

politické dohody dosažené v Radě dne 19. června 2006 ve lhůtě do 31. prosince 2008 možné.

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na článek 37 a čl. 299 odst. 2 této smlouvy,

(4) Lhůtu pro odchylku stanovenou v čl. 2 bodě 5 nařízení (ES) č. 639/2004 je proto třeba prodloužit do roku 2011.

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu ⁽¹⁾,

(5) Nařízení (ES) č. 639/2004 by proto mělo být odpovídajícím způsobem změněno,

vzhledem k těmto důvodům:

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

(1) Nařízení Rady (ES) č. 639/2004 ze dne 30. března 2004 o řízení rybářského loďstva zapsaného v nejvzdálenějších regionech Společenství ⁽²⁾ povoluje odchylky od článku 13 nařízení Rady (ES) č. 2371/2002 ze dne 20. prosince 2002 o zachování a udržitelném využívání rybolovných zdrojů v rámci společné rybářské politiky ⁽³⁾. Uvedený článek stanoví obecný režim řízení vstupů do loďstva a výstupů z něj.

Článek 1

Nařízení (ES) č. 639/2004 se mění takto:

(2) V čl. 2 bodě 5 nařízení (ES) č. 639/2004 je stanovena doba platnosti odchylky od režimu vstupu/výstupu pro plavidla, která získala veřejnou podporu na obnovu. Tato doba byla původně stanovena do 31. prosince 2007 a na základě politické dohody o Evropském rybářském fondu, které bylo dosaženo v Radě dne 19. června 2006, byla posléze prodloužena do 31. prosince 2008.

1) v článku 2 se bod 5 nahrazuje tímto:

„5. bez ohledu na bod 3 se u rybářských plavidel, která získala veřejnou podporu na obnovu, odchylka uvedená v bodě 1 písm. a) přestane používat tři roky po poskytnutí veřejné podpory na obnovu a v každém případě nejpozději 31. prosince 2011.“

(3) Akt Komise povolující dotčeným členským státům poskytnout státní podpory byl přijat později, než se přepokládalo. S ohledem na skutečnost, že dotčené loděnice mají omezenou kapacitu, není důsledné provedení

2) článek 6 se nahrazuje tímto:

„Článek 6

Zpráva

Komise předloží Evropskému parlamentu a Radě zprávu o uplatňování tohoto nařízení do 30. června 2012.“

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 21. října 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Úř. věst. L 102, 7.4.2004, s. 9.

⁽³⁾ Úř. věst. L 358, 31.12.2002, s. 59.

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 28. listopadu 2008.

Za Radu
předseda
M. BARNIER

NAŘÍZENÍ KOMISE (ES) č. 1208/2008**ze dne 4. prosince 2008****o stanovení paušálních dovozních hodnot pro určení vstupní ceny některých druhů ovoce a zeleniny**

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty („jednotné nařízení o společné organizaci trhů“⁽¹⁾),s ohledem na nařízení Komise (ES) č. 1580/2007 ze dne 21. prosince 2007, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (ES) č. 2200/96, (ES) č. 2201/96 a (ES) č. 1182/2007 v odvětví ovoce a zeleniny⁽²⁾, a zejména na čl. 138 odst. 1 uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

Nařízení (ES) č. 1580/2007 stanoví na základě výsledků Uruguayského kola mnohostranných obchodních jednání kritéria, podle kterých má Komise stanovit paušální hodnoty pro dovoz ze třetích zemí, pokud jde o produkty a lhůty uvedené v části A přílohy XV uvedeného nařízení,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Paušální dovozní hodnoty uvedené v článku 138 nařízení (ES) č. 1580/2007 jsou stanoveny v příloze tohoto nařízení.

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem 5. prosince 2008.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 4. prosince 2008.

Za Komisi

Jean-Luc DEMARTY

generální ředitel pro zemědělství a rozvoj venkova⁽¹⁾ Úř. věst. L 299, 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Úř. věst. L 350, 31.12.2007, s. 1.

PŘÍLOHA

Paušální dovozní hodnoty pro určení vstupní ceny některých druhů ovoce a zeleniny

(EUR/100 kg)

Kód KN	Kódy třetích zemí ⁽¹⁾	Paušální dovozní hodnota
0702 00 00	MA	67,0
	TR	79,7
	ZZ	73,4
0707 00 05	JO	167,2
	MA	60,3
	TR	89,0
	ZZ	105,5
0709 90 70	JO	230,6
	MA	79,8
	TR	87,5
	ZZ	132,6
0805 10 20	BR	44,6
	MA	68,4
	TR	54,6
	UY	34,6
	ZA	43,6
	ZW	43,5
	ZZ	48,2
0805 20 10	MA	64,3
	TR	65,0
	ZZ	64,7
0805 20 30, 0805 20 50, 0805 20 70, 0805 20 90	AR	62,9
	HR	49,2
	IL	85,6
	TR	58,9
	ZZ	64,2
0805 50 10	MA	64,0
	TR	57,7
	ZA	79,4
	ZZ	67,0
0808 10 80	CA	89,4
	CL	67,1
	CN	80,0
	MK	34,8
	US	107,7
	ZA	113,0
	ZZ	82,0
0808 20 50	AR	73,4
	CL	48,4
	CN	41,3
	TR	110,3
	US	122,0
	ZZ	79,1

⁽¹⁾ Klasifikace zemí stanovená nařízením Komise (ES) č. 1833/2006 (Úř. věst. L 354, 14.12.2006, s. 19). Kód „ZZ“ znamená „jiného původu“.

NAŘÍZENÍ KOMISE (ES) č. 1209/2008**ze dne 4. prosince 2008,****kterým se mění reprezentativní ceny a dodatečná dovozní cla pro některé produkty v odvětví cukru stanovená nařízením (ES) č. 945/2008 na hospodářský rok 2008/2009**

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 1234/2007 ze dne 22. října 2007, kterým se stanoví společná organizace zemědělských trhů a zvláštní ustanovení pro některé zemědělské produkty (jednotné nařízení o společné organizaci trhů) ⁽¹⁾,s ohledem na nařízení Komise (ES) č. 951/2006 ze dne 30. června 2006, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Rady (EHS) č. 318/2006, pokud jde o obchod s třetími zeměmi v odvětví cukru ⁽²⁾, a zejména na čl. 36 odst. 2 druhý pododstavec druhou větu uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Částky reprezentativních cen a dodatečných cel použitelné při vývozu bílého cukru, surového cukru

a některých sirupů na hospodářský rok 2008/2009 byly stanoveny nařízením Komise (ES) č. 945/2008 ⁽³⁾. Tyto ceny a tato cla byly naposledy pozměněné nařízením Komise (ES) č. 1149/2008 ⁽⁴⁾.

- (2) Údaje, jež má Komise momentálně k dispozici, vedou ke změně uvedených částek v souladu s pravidly a postupy stanovenými nařízením (ES) č. 951/2006,

PŘIJALA TOTO NAŘÍZENÍ:

Článek 1

Reprezentativní ceny a dodatečná dovozní cla pro produkty uvedené v článku 36 nařízení (ES) č. 951/2006 stanovené nařízením (ES) č. 945/2008 na hospodářský rok 2008/2009 se mění a jsou uvedeny v příloze tohoto nařízení.

Článek 2

Toto nařízení vstupuje v platnost dnem 5. prosince 2008.

Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

V Bruselu dne 4. prosince 2008.

Za Komisi

Jean-Luc DEMARTY

generální ředitel pro zemědělství a rozvoj venkova

⁽¹⁾ Úř. věst. L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Úř. věst. L 178, 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Úř. věst. L 258, 26.9.2008, s. 56.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 309, 20.11.2008, s. 3.

PŘÍLOHA

Pozměněné reprezentativní ceny a pozměněná dodatečná dovozní cla pro bílý cukr, surový cukr a produkty kódu KN 1702 90 95 ode dne 5. prosince 2008

(EUR)

Kód KN	Výše reprezentativních cen na 100 kg netto příslušného produktu	Výše dodatečného cla na 100 kg netto příslušného produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	23,24	4,68
1701 11 90 ⁽¹⁾	23,24	9,91
1701 12 10 ⁽¹⁾	23,24	4,49
1701 12 90 ⁽¹⁾	23,24	9,48
1701 91 00 ⁽²⁾	25,79	12,35
1701 99 10 ⁽²⁾	25,79	7,82
1701 99 90 ⁽²⁾	25,79	7,82
1702 90 95 ⁽³⁾	0,26	0,39

⁽¹⁾ Pro standardní jakost vymezenou v příloze IV bodu III nařízení (ES) č. 1234/2007.

⁽²⁾ Pro standardní jakost vymezenou v příloze IV bodu II nařízení (ES) č. 1234/2007.

⁽³⁾ Na 1 % obsahu sacharosy.

SMĚRNICE

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2008/103/ES

ze dne 19. listopadu 2008,

kteřou se mění směrnice 2006/66/ES o bateriích a akumulátorech a odpadních bateriích a akumulátorech, pokud jde o uvádění baterií a akumulátorů na trh

(Text s významem pro EHP)

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 95 odst. 1 této smlouvy,

Článek 1

Změna směrnice 2006/66/ES

V článku 6 směrnice 2006/66/ES se odstavec 2 nahrazuje tímto:

s ohledem na návrh Komise,

„2. Členské státy přijmou nezbytná opatření, aby zajistily, že baterie nebo akumulátory, které nesplňují požadavky této směrnice, nebudou po 26. září 2008 uváděny na trh.

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

Baterie a akumulátory, které budou po tomto dni uvedeny na trh, přestože nesplňují požadavky této směrnice, musí být z trhu staženy.“

po konzultaci s Výborem regionů,

Článek 2

Provedení

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

1. Členské státy uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí do 5. ledna 2009.

(1) Ustanovení čl. 6 odst. 2 směrnice 2006/66/ES ⁽³⁾ by mělo být vyjasněno, aby baterie a akumulátory, které byly legálně uvedeny na trh kdekoli ve Společenství před 26. zářím 2008 a které nejsou v souladu s uvedenou směrnicí, mohly zůstat na trhu ve Společenství i po tomto dni. Toto vyjasnění by poskytlo právní jistotu, pokud jde o baterie uvedené na trh ve Společenství, a zajistilo by hladké fungování vnitřního trhu. Vyjasnění je v souladu se zásadou minimalizace odpadů a přispělo by ke snížení administrativní zátěže.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

(2) Směrnice 2006/66/ES by proto měla být odpovídajícím způsobem změněna,

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

Článek 3

Vstup v platnost

⁽¹⁾ Stanovisko ze dne 9. července 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 9. července 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku) a rozhodnutí Rady ze dne 20. října 2008.

⁽³⁾ Úř. věst. L 266, 26.9.2006, s. 1.

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek 4**Určení**

Tato směrnice je určena členskými státy.

Ve Štrasburku dne 19. listopadu 2008.

Za Evropský parlament
předseda
H.-G. PÖTTERING

Za Radu
předseda
J.-P. JOUYET

SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY 2008/104/ES**ze dne 19. listopadu 2008****o agenturním zaměstnávání**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství, a zejména na čl. 137 odst. 2 této smlouvy,

s ohledem na návrh Komise,

s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru ⁽¹⁾,

po konzultaci s Výborem regionů,

v souladu s postupem stanoveným v článku 251 Smlouvy ⁽²⁾,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Tato směrnice ctí základní práva a dodržuje zásady uznávané Listinou základních práv Evropské unie ⁽³⁾. Jejím cílem je zejména zajistit plný soulad s článkem 31 listiny, který stanoví, že každý pracovník má právo na pracovní podmínky respektující jeho zdraví, bezpečnost a důstojnost, a na stanovení maximální přípustné pracovní doby, na denní a týdenní odpočinek a na každoroční placenou dovolenou.
- (2) Bod 7 Charty Společenství o základních sociálních právech pracovníků stanoví mimo jiné, že dotvoření vnitřního trhu musí vést ke zlepšení životních a pracovních podmínek pracovníků v Evropském společenství; tohoto procesu bude dosaženo sladěním pokroku při plnění těchto podmínek, zejména pokud jde o formy práce, jako je pracovní poměr na dobu určitou, práce na částečný úvazek, agenturní zaměstnávání a sezónní práce.

(3) Dne 27. září 1995 konzultovala Komise se sociálními partnery na úrovni Společenství v souladu s čl. 138 odst. 2 Smlouvy opatření, která by mohla být přijata na úrovni Společenství v souvislosti s pružností pracovní doby a jistotou pracovního místa.

(4) Po této konzultaci dospěla Komise k závěru, že akce Společenství je účelná, a dne 9. dubna 1996 dále konzultovala se sociálními partnery v souladu s čl. 138 odst. 3 Smlouvy obsah zamýšleného návrhu.

(5) V preambuli rámcové dohody o pracovních poměrech na dobu určitou uzavřené dne 18. března 1999 dali signatáři najevo svůj záměr zvážit nutnost podobných dohod týkajících se dočasných zaměstnání a rozhodli se, že nezahrnou zaměstnance agentur práce do směrnice o pracovních poměrech na dobu určitou.

(6) Obecné meziodvětvové organizace, tj. Evropská unie konfederací průmyslu a zaměstnavatelů (UNICE) ⁽⁴⁾, Evropské středisko podniků s veřejnou účastí a podniků obecného ekonomického zájmu (CEEP) a Evropská konfederace odborových svazů (ETUC) informovaly Komisi ve společném dopise ze dne 29. května 2000 o svém úmyslu zahájit postup podle článku 139 Smlouvy o ES. Ve společném dopise ze dne 28. února 2001 požádaly Komisi o prodloužení lhůty uvedené v čl. 138 odst. 4 Smlouvy o ES o jeden měsíc. Komise této žádosti vyhověla a prodloužila lhůtu pro jednání do 15. března 2001.

(7) Dne 21. května 2001 sociální partneři uznali, že jejich jednání o agenturním zaměstnávání nevyústila v žádnou dohodu.

(8) V březnu roku 2005 považovala Evropská rada za nezbytné znovu zahájit Lisabonskou strategii a znovu se zaměřit na priority růstu a zaměstnanosti. Rada schválila integrované hlavní směry pro růst a zaměstnanost na období let 2005–2008, jejichž cílem je mimo jiné podpora pružnosti ve spojení s jistotou zaměstnání a zmírnění segmentace trhu práce, a to s patričním ohledem na úlohu sociálních partnerů.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 61, 14.3.2003, s. 124.

⁽²⁾ Stanovisko Evropského parlamentu ze dne 21. listopadu 2002 (Úř. věst. C 25 E, 29.1.2004, s. 368), společný postoj Rady ze dne 15. září 2008 a stanovisko Evropského parlamentu ze dne 22. října 2008 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).

⁽³⁾ Úř. věst. C 303, 14.12.2007, s. 1.

⁽⁴⁾ UNICE změnila v lednu roku 2007 svůj název na BUSINESSEUROPE.

- (9) V souladu se sdělením Komise o sociální agendě pro období do roku 2010, kterou Evropská rada na svém zasedání v březnu roku 2005 přivítala jako příspěvek k dosažení cílů Lisabonské strategie posílením evropského sociálního modelu, vyjádřila Evropská rada názor, že nové formy organizace práce a větší rozmanitost smluvních ujednání, lépe spojujících pružnost s jistotou, přispějí k větší přizpůsobivosti. Evropská rada dále v prosinci roku 2007 potvrdila dohodnuté obecné zásady flexikurity, které na trhu práce vytvářejí rovnováhu mezi pružností a jistotou zaměstnání a pomáhají zaměstnancům i zaměstnavatelům využívat příležitostí, které přináší globalizace.
- (10) V rámci Evropské unie existují značné rozdíly, pokud jde o využívání agenturního zaměstnávání a o právní postavení a pracovní podmínky zaměstnanců agentur práce.
- (11) Agenturní zaměstnávání vyhovuje nejen potřebám podniků, pokud jde o pružnost, ale také potřebě zaměstnanců na sladění svého pracovního a soukromého života. Přispívá tak k vytváření pracovních míst a k účasti na trhu práce a začlenění do něj.
- (12) Tato směrnice vytváří pro zaměstnance agentur práce ochranný rámec, který je nediskriminační, transparentní a přiměřený a který současně respektuje rozmanitost trhů práce a vztahů mezi sociálními partnery.
- (13) Směrnice Rady 91/383/EHS ze dne 25. června 1991, kterou se doplňují opatření pro zlepšení bezpečnosti a ochrany zdraví při práci zaměstnanců v pracovním poměru na dobu určitou nebo v dočasném pracovním poměru⁽¹⁾, obsahuje ustanovení o bezpečnosti a ochraně zdraví, jež se vztahují také na zaměstnance agentur práce.
- (14) Základní pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání týkající se zaměstnanců agentur práce by měly být přinejmenším stejné jako podmínky, jež by se na tyto zaměstnance vztahovaly, pokud by je uživatel zaměstnal na stejném pracovním místě.
- (15) Obecnou formu pracovněprávního vztahu představuje pracovní smlouva na dobu neurčitou. V případě zaměstnanců, kteří mají se svojí agenturou práce smlouvu na dobu neurčitou, a vzhledem ke zvláštní ochraně vyplývající z takové smlouvy, je třeba stanovit možnost výjimek z pravidel, jež se uplatňují u uživatele.
- (16) V zájmu pružného přístupu k rozmanitosti trhů práce a vztahů mezi sociálními partnery mohou členské státy umožnit sociálním partnerům, aby stanovovali pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání za předpokladu, že bude zachována celková úroveň ochrany zaměstnanců agentur práce.
- (17) Kromě toho by v určitých omezených případech a na základě dohody uzavřené se sociálními partnery na vnitrostátní úrovni měly mít členské státy omezenou možnost odchýlit se od zásady rovného zacházení, bude-li zajištěna přiměřená úroveň ochrany.
- (18) Současně se zlepšováním minimální ochrany zaměstnanců agentur práce by měl být prováděn přezkum všech omezení nebo zákazů, které byly pro agenturní zaměstnávání stanoveny. Mohou být odůvodněny pouze na základě obecného zájmu, jako je zejména ochrana zaměstnanců, požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví při práci a potřeba zajistit náležitě fungování trhu práce a zabránit možnému zneužívání.
- (19) Touto směrnicí není dotčena autonomie sociálních partnerů ani vztahy mezi sociálními partnery, včetně práva sjednávat a uzavírat kolektivní smlouvy v souladu s vnitrostátními právními předpisy a zvyklostmi a při současném respektování platných právních předpisů Společenství.
- (20) Ustanoveními této směrnice, která se týká omezení nebo zákazů agenturního zaměstnávání, nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy nebo zvyklosti, jež zakazují, aby stávkující zaměstnance nahradili zaměstnanci agentur práce.
- (21) Členské státy by měly stanovit na ochranu práv zaměstnanců agentur práce správní nebo soudní řízení a za porušení povinností vyplývajících z této směrnice by měly stanovit sankce, které budou účinné, odrazující a přiměřené.
- (22) Tato směrnice by měla být prováděna v souladu s ustanoveními Smlouvy týkajícími se volného pohybu služeb a svobody usazování, a aniž je dotčena směrnice Evropského parlamentu a Rady 96/71/ES ze dne 16. prosince 1996 o vysílání pracovníků v rámci poskytování služeb⁽²⁾.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 206, 29.7.1991, s. 19.

⁽²⁾ Úř. věst. L 18, 21.1.1997, s. 1.

(23) Jelikož cíle této směrnice, totiž vytvořit na úrovni Společenství harmonizovaný rámec ochrany zaměstnanců agentur práce, nemůže být uspokojivě dosaženo na úrovni členských států, a proto jej může být z důvodu rozsahu a účinků této směrnice lépe dosaženo na úrovni Společenství, může Společenství přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje tato směrnice rámec toho, co je nezbytné k dosažení tohoto cíle,

PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Oblast působnosti

1. Tato směrnice se vztahuje na zaměstnance, kteří mají pracovní smlouvu nebo jsou v pracovněprávním vztahu s agenturou práce a kteří jsou přiděleni uživatelům, aby pod jejich dohledem a vedením po přechodnou dobu pracovali.

2. Tato směrnice se vztahuje na veřejné a soukromé podniky, které jsou agenturami práce nebo uživateli a které provozují hospodářskou činnost ziskové či neziskové povahy.

3. Po konzultaci se sociálními partnery mohou členské státy stanovit, že se tato směrnice nevztahuje na pracovní smlouvy nebo pracovněprávní vztahy v rámci určitého veřejného nebo veřejnými orgány podporovaného programu odborného vzdělávání, začlenění nebo rekvalifikace.

Článek 2

Cíl

Cílem této směrnice je zabezpečit ochranu zaměstnanců agentur práce a zlepšit kvalitu agenturního zaměstnávání tím, že se zajistí uplatňování zásady rovného zacházení podle článku 5 na zaměstnance agentur práce a že se agentury práce uznají za zaměstnavatele, přičemž se vezme v úvahu potřeba vytvořit vhodný rámec pro využívání agenturního zaměstnávání s cílem účinně přispět k vytváření pracovních míst a k rozvoji pružných forem práce.

Článek 3

Definice

1. Pro účely této směrnice se rozumí

a) „zaměstnancem“ osoba, které je v dotyčném členském státě poskytována ochrana jako zaměstnanci v souladu s vnitrostátním pracovním právem;

b) „agenturou práce“ fyzická nebo právnická osoba, která v souladu s vnitrostátními právními předpisy uzavírá pracovní smlouvy nebo je v pracovněprávním vztahu se svými zaměstnanci, aby je mohla přidělit uživatelům, u nichž tito zaměstnanci po přechodnou dobu pod jejich dohledem a vedením pracují;

c) „zaměstnancem agentury práce“ zaměstnanec, který má pracovní smlouvu nebo je v pracovněprávním vztahu s agenturou práce, za účelem přidělení k uživateli, aby pod jeho dohledem a vedením po přechodnou dobu pracoval;

d) „uživatel“ fyzická nebo právnická osoba, pro niž a pod jejímž dohledem a vedením zaměstnanec agentury práce po přechodnou dobu pracuje;

e) „přidělením“ doba, na níž je zaměstnanec agentury práce umístěn u uživatele, aby pod jeho dohledem a vedením po přechodnou dobu pracoval;

f) „základními pracovními podmínkami a podmínkami zaměstnávání“ pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání stanovené v právních a správních předpisech, kolektivních smlouvách nebo dalších obecně závazných ustanoveních, které se uplatňují u uživatele, týkající se

i) délky pracovní doby, práce přesčas, přestávek, doby odpočinku, noční práce, dovolených a státních svátků,

ii) odměňování.

2. Touto směrnicí nejsou dotčeny vnitrostátní právní předpisy, pokud jde o definici odměňování, pracovní smlouvy, pracovněprávního vztahu nebo zaměstnance.

Členské státy nevyjmou z oblasti působnosti této směrnice zaměstnance, pracovní smlouvy nebo pracovněprávní vztahy pouze na základě skutečnosti, že se jedná o zaměstnance na částečný pracovní úvazek, zaměstnance se smlouvou na dobu určitou nebo osoby, které uzavřely pracovní smlouvu nebo jsou v pracovněprávním vztahu s agenturou práce.

Článek 4

Přezkum omezení nebo zákazů

1. Zákazy nebo omezení týkající se agenturního zaměstnávání mohou být odůvodněny pouze na základě obecného zájmu souvisejícího zejména s ochranou zaměstnanců agentur práce, s požadavky na bezpečnost a ochranu zdraví při práci a s potřebou zajistit náležitě fungování trhu práce a zamezit možnému zneužívání.

2. Do 5. prosince 2011 přezkoumají členské státy po konzultaci se sociálními partnery v souladu s vnitrostátními právními předpisy, kolektivními smlouvami a zvyklostmi případná omezení nebo zákazy týkající se využívání agenturního zaměstnávání s cílem ověřit, zda jsou odůvodněny na základě obecného zájmu podle odstavce 1.

3. Pokud jsou tato omezení nebo zákazy stanoveny v kolektivních smlouvách, může být přezkum uvedený v odstavci 2 proveden sociálními partnery, kteří příslušné smlouvy vyjednali.

4. Odstavci 1, 2 a 3 nejsou dotčeny vnitrostátní požadavky související s registrací, udělením licence, certifikací, finančními zárukami nebo kontrolou agentur práce.

5. Členské státy informují Komisi o výsledcích přezkumu podle odstavce 2 a 3 do 5. prosince 2011.

KAPITOLA II

PRACOVNÍ PODMÍNKY A PODMÍNKY ZAMĚŠTNÁVÁNÍ

Článek 5

Zásada rovného zacházení

1. Základní pracovní podmínky a podmínky zaměstnávání zaměstnanců agentur práce jsou po dobu trvání jejich přidělení k uživateli přinejmenším stejné jako podmínky, jež by se na tyto zaměstnance vztahovaly, pokud by je tento uživatel zaměstnal přímo na stejném pracovním místě.

Pro účely prvního pododstavce je nutné dodržovat pravidla, která se uplatňují u uživatele týkající se

- a) ochrany těhotných žen a kojících matek a ochrany dětí a mladistvých a
- b) rovného zacházení s ženami a muži a jakýchkoli opatření pro boj proti diskriminaci na základě pohlaví, rasy nebo etnického původu, náboženského vyznání, přesvědčení, zdravotního postižení, věku nebo sexuální orientace,

v souladu s právními a správními předpisy, kolektivními smlouvami a všemi dalšími obecně závaznými ustanoveními.

2. Pokud jde o odměňování, mohou členské státy po konzultaci se sociálními partnery stanovit, že se lze odchýlit od zásady podle odstavce 1, pokud zaměstnanci agentur práce, kteří mají s agenturou práce uzavřenu pracovní smlouvu na dobu neurčitou, nadále pobírají odměnu v době mezi jednotlivými přiděleními.

3. Po konzultaci se sociálními partnery mohou členské státy dát sociálním partnerům možnost zachovat nebo uzavřít na náležité úrovni a s výhradou podmínek stanovených členskými státy kolektivní smlouvy, které při respektování celkové ochrany zaměstnanců agentur práce mohou obsahovat ustanovení týkající se pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání zaměstnanců agentur práce odlišných od podmínek uvedených v odstavci 1.

4. Za podmínky, že je zaměstnancům agentur práce zajištěna přiměřená úroveň ochrany, mohou členské státy, jejichž právní řád neumožňuje prohlášení kolektivních smluv za obecně závazné nebo jejichž právní řád nebo zvyklosti neumožňují rozšíření působnosti těchto smluv na všechny podobné podniky v určitém odvětví nebo zeměpisné oblasti, po konzultaci se sociálními partnery na vnitrostátní úrovni a na základě dohod uzavřených mezi sociálními partnery přijmout opatření týkající se základních pracovních podmínek a podmínek zaměstnávání odchylných se od zásady podle odstavce 1. Taková opatření mohou spočívat ve stanovení určité doby, než bude rovné zacházení uplatňováno.

Opatření uvedená v tomto odstavci musí být v souladu s právními předpisy Společenství a dostatečně přesná a srozumitelná, aby příslušná odvětví a podniky mohly zjistit své povinnosti a plnit je. Členské státy při uplatňování čl. 3 odst. 2 zejména upřesní, zda jsou do základních pracovních podmínek a podmínek zaměstnání podle odstavce 1 zahrnuty rovněž systémy sociálního zabezpečení zaměstnanců včetně důchodového a nemocenského pojištění nebo systémů finanční spoluúčasti. Těmito opatřeními nejsou rovněž dotčeny dohody na celostátní, regionální, místní nebo odvětvové úrovni, které nejsou pro zaměstnance méně výhodné.

5. Členské státy přijmou vhodná opatření v souladu s vnitrostátním právem nebo zvyklostmi s cílem zamezit nesprávnému používání tohoto článku a zejména zamezit opakujícím se přidělením, jejichž cílem je obejít ustanovení této směrnice. Členské státy o těchto opatřeních uvědomí Komisi.

Článek 6

Přístup k zaměstnání, společným zařízením a odbornému vzdělávání

1. Zaměstnanci agentur práce jsou informováni o všech volných pracovních místech u uživatele, aby měli stejnou možnost jako ostatní zaměstnanci tohoto uživatele najít trvalé zaměstnání. Tyto informace mohou být poskytnuty formou obecného oznámení umístěného na vhodném místě u uživatele, ke kterému byli zaměstnanci agentur práce přiděleni a pod jehož dohledem pracují.

2. Členské státy přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění toho, aby všechna ustanovení zakazující nebo mající za následek znemožnění uzavření pracovní smlouvy nebo vzniku pracovněprávního vztahu mezi uživatelem a zaměstnancem agentury práce po uplynutí doby jeho přidělení byla neplatná nebo mohla být prohlášena za neplatná od samého počátku.

Tímto odstavcem nejsou dotčena ustanovení, podle nichž agentury práce dostávají odměnu v přiměřené výši za služby poskytnuté příslušným uživatelům spočívající v přidělení, náboru a odborné přípravě zaměstnanců agentur práce.

3. Agentury práce neúčtují zaměstnancům po uplynutí doby přidělení k uživateli žádné poplatky za zprostředkování zaměstnání u tohoto uživatele nebo za uzavření pracovní smlouvy nebo za vznik pracovněprávního vztahu s tímto uživatelem.

4. Aniž je dotčen čl. 5 odst. 1, mají zaměstnanci agentur práce přístup k vybavení nebo společným zařízením podniku, zejména k jídelně, zařízením pro péči o děti a dopravním službám, za stejných podmínek, které mají zaměstnanci zaměstnaní přímo uživatelem, ledaže je rozdílné zacházení založeno na objektivních důvodech.

5. V souladu se svými vnitrostátními tradicemi a zvyklostmi přijmou členské státy vhodná opatření nebo podpoří dialog mezi sociálními partnery s cílem

- a) zlepšit přístup zaměstnanců agentur práce k odborné přípravě a k zařízením pro péči o děti v agenturách práce, a to i v obdobích mezi jejich pracovním přidělením, v zájmu podpory jejich profesního rozvoje a zvýšení jejich zaměstnatelnosti;
- b) zlepšit přístup zaměstnanců agentur práce k odborné přípravě určené pro zaměstnance uživatele.

Článek 7

Zastoupení zaměstnanců agentur práce

1. Zaměstnanci agentur práce jsou za podmínek stanovených členskými státy zohledňováni pro účely výpočtu prahové

hodnoty, při jejímž překročení musí být v agentuře práce zřízeny orgány zastupující zaměstnance v souladu s právními předpisy Společenství a členských států.

2. Členské státy mohou stanovit, že za podmínek jimi vymezených se tito zaměstnanci zohledňují pro účely výpočtu prahové hodnoty, při jejímž překročení musí být u uživatele zřízeny orgány zastupující zaměstnance v souladu s právními předpisy Společenství a členských států a s kolektivními smlouvami, a to stejným způsobem, jako by se jednalo o zaměstnance zaměstnané na stejnou dobu přímo tímto uživatelem.

3. Členské státy, které využijí možnosti uvedené v odstavci 2, nejsou povinny provádět ustanovení odstavce 1.

Článek 8

Informování zástupců zaměstnanců

Aniž jsou dotčena ustanovení vnitrostátních právních předpisů a právních předpisů Společenství o informování a projednávání, která jsou přísnější nebo podrobnější, a zejména směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES ze dne 11. března 2002, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství⁽¹⁾, musí uživatel při informování orgánů zastupujících zaměstnance v souladu s právními předpisy Společenství a členských států o situaci daného podniku v oblasti zaměstnanosti poskytovat patřičné informace o využívání zaměstnanců agentur práce.

KAPITOLA III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 9

Minimální požadavky

1. Touto směrnicí není dotčeno právo členských států uplatňovat nebo přijímat právní a správní předpisy, které jsou pro zaměstnance příznivější nebo které podporují či umožňují uzavírání kolektivních smluv mezi sociálními partnery příznivějších pro zaměstnance.

2. Provádění této směrnice není za žádných okolností dostatečným důvodem pro snížení celkové úrovně ochrany zaměstnanců v oblastech působnosti této směrnice. Tím není dotčeno právo členských států nebo sociálních partnerů, s ohledem na měnící se okolnosti, přijmout právní předpis nebo opatření nebo smluvně dohodnout úpravu, které se liší od ustanovení platných v okamžiku přijetí této směrnice, pokud jsou dodržovány minimální požadavky stanovené v této směrnici.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 80, 23.3.2002, s. 29.

Článek 10**Sankce**

1. Členské státy přijmou vhodná opatření pro případ nedodržování této směrnice agenturami práce nebo uživateli. Zejména zajistí, aby byla k dispozici vhodná správní nebo soudní řízení, která umožní vymáhat povinnosti vyplývající z této směrnice.

2. Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních předpisů přijatých podle této směrnice a přijmou všechna opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy oznámí znění těchto ustanovení Komisi do 5. prosince 2011. Členské státy oznámí Komisi včas všechny následné změny těchto ustanovení. Zejména zajistí, aby zaměstnanci nebo jejich zástupci měli k dispozici vhodné prostředky pro vymáhání povinností podle této směrnice.

Článek 11**Provádění**

1. Členské státy nejpozději do 5. prosince 2011 přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí nebo zajistí, aby se na nezbytné úpravě dohodli sociální partneři, přičemž členské státy přijmou veškerá nezbytná opatření, která jim umožní kdykoli zaručit plnění cílů této směrnice. Neprodleně o nich informují Komisi.

2. Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn

při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

Článek 12**Přezkum Komisí**

Do 5. prosince 2013 Komise přezkoumá po konzultaci s členskými státy a sociálními partnery na úrovni Společenství uplatňování této směrnice s cílem navrhnout případně nezbytné změny.

Článek 13**Vstup v platnost**

Tato směrnice vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské Unie*.

Článek 14**Určení**

Tato směrnice je určena členskými státním.

Ve Štrasburku dne 19. listopadu 2008.

Za Evropský parlament

předseda

H.-G. PÖTTERING

Za Radu

předseda

J.-P. JOUYET

II

(Akty přijaté na základě Smlouvy o ES a Smlouvy o Euratomu, jejichž uveřejnění není povinné)

ROZHODNUTÍ

RADA

ROZHODNUTÍ RADY

ze dne 27. listopadu 2008

o plném uplatňování ustanovení schengenského *acquis* ve Švýcarské konfederaci

(2008/903/ES)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

mačního systému jsou ve Švýcarské konfederaci použitelná ode dne 14. srpna 2008.

s ohledem na Dohodu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (dále jen „dohoda“) ⁽¹⁾, která byla podepsána dne 26. října 2004 ⁽²⁾ a vstoupila v platnost dne 1. března 2008 ⁽³⁾, a zejména na čl. 15 odst. 1 uvedené dohody,

- (3) Rada ověřila v souladu s platnými postupy schengenského hodnocení, jak byly stanoveny v rozhodnutí výkonného výboru ze dne 16. září 1998, kterým se zřizuje Stálý výbor pro hodnocení a provádění Schengenu (SCH/Com-ex (98) 26 def.) ⁽⁵⁾, že ve Švýcarské konfederaci byly splněny nezbytné podmínky pro uplatňování schengenského *acquis* v dalších oblastech schengenského *acquis* – pozemní hranice, policejní spolupráce, Schengenský informační systém a víza.

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Podle čl. 15 odst. 1 dohody se ustanovení schengenského *acquis* ve Švýcarské konfederaci uplatňují pouze na základě rozhodnutí Rady vydaného za tímto účelem a poté, co se Rada ujistí, že Švýcarská konfederace splnila nezbytné podmínky pro uplatňování tohoto *acquis*.

- (4) Rada dospěla dne 27. listopadu 2008 k závěru, že Švýcarská konfederace podmínky v každé z uvedených oblastí splnila.

- (2) Rada se ujistila, že Švýcarská konfederace splnila nezbytné podmínky pro uplatňování příslušné části schengenského *acquis* týkající se ochrany údajů, a rozhodnutím 2008/421/ES ⁽⁴⁾ stanovila, že ustanovení schengenského *acquis* týkající se Schengenského infor-

- (5) Pokud jde o hodnocení a provádění schengenského *acquis* na vzdušných hranicích, budou další hodnotící návštěvy vykonány později.

- (6) Je tudíž možné stanovit data pro plné uplatňování schengenského *acquis*, tj. data, od kterých by měly být zrušeny kontroly osob na vnitřních hranicích se Švýcarskou konfederací. Pokud by další hodnotící návštěvy vzdušných hranic byly neúspěšné, mělo by se znovu zvážit datum stanovené pro uplatňování ustanovení schengenského *acquis* upravujících odstranění kontrol osob na vzdušných hranicích.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽²⁾ Rozhodnutí Rady 2004/849/ES (Úř. věst. L 368, 15.12.2004, s. 26) a 2004/860/ES (Úř. věst. L 370, 17.12.2004, s. 78).

⁽³⁾ Rozhodnutí Rady 2008/146/ES (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1) a 2008/149/SVV (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 50).

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 149, 7.6.2008, s. 74.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 239, 22.9.2000, s. 138.

- (7) K prvním z těchto dat by měla být zrušena omezení pro použití Schengenského informačního systému stanovená v rozhodnutí 2008/421/ES.
- (8) V souladu s čl. 15 odst. 4 dohody a s čl. 14 odst. 1 Dohody mezi Společenstvím a Švýcarskou konfederací o kritériích a mechanismech určení státu příslušného pro posuzování žádosti o azyl podané v některém z členských států nebo ve Švýcarsku⁽¹⁾ by měla být druhá z těchto dohod prováděna ode dne 12. prosince 2008.
- (9) Dohoda mezi Švýcarskou konfederací a Dánským královstvím o založení práv a povinností mezi Dánskem a Švýcarskou konfederací, které se týkají ustanovení schengenského *acquis*, jež spadají pod hlavu IV Smlouvy o založení Evropského společenství, stanoví, že ustanovení týkající se provádění, uplatňování a rozvoje schengenského *acquis* se uplatňují od stejného dne jako dohoda.
- (10) V souladu s čl. 15 odst. 1 druhým pododstavcem dohody a jako výsledek částečného uplatňování schengenského *acquis* Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku stanoveného v rozhodnutí Rady 2004/926/ES ze dne 22. prosince 2004 o uvedení v platnost částí schengenského *acquis* pro Spojené království Velké Británie a Severního Irsku⁽²⁾, a zejména s jeho čl. 1 prvním pododstavcem, by se měla ve vztazích Švýcarské konfederace se Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku použít pouze část ustanovení schengenského *acquis* použitelných ve Švýcarské konfederaci v rámci jejich vztahů s členskými státy plně uplatňujícími schengenské *acquis*.
- (11) V souladu s čl. 15 odst. 1 třetím pododstavcem dohody a jako výsledek částečného uplatňování schengenského *acquis* na Kypru na jedné straně a v Bulharsku a Rumunsku na straně druhé, jak je stanoveno v čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003 a čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2005, by rovněž ve Švýcarské konfederaci v rámci jejich vztahů s těmito členskými státy měla být použitelná pouze část ustanovení schengenského *acquis* použitelná v těchto členských státech.
- (12) Dohoda mezi Švýcarskou konfederací, Islandskou republikou a Norským královstvím o provádění, uplatňování

a rozvoji schengenského *acquis* a o kritériích a mechanismech pro určení státu posuzujícího žádost o azyl podanou ve Švýcarsku, na Islandu nebo v Norsku stanoví, že ustanovení týkající se provádění, uplatňování a rozvoje schengenského *acquis* se uplatňují od stejného dne jako dohoda,

ROZHODLA TAKTO:

Článek 1

1. Všechna ustanovení uvedená v přílohách A a B dohody a jakýkoli akt představující další rozvoj jednoho nebo více těchto ustanovení se použijí ve Švýcarské konfederaci v rámci jejich vztahů s Belgickým královstvím, Českou republikou, Dánským královstvím, Spolkovou republikou Německo, Estonskou republikou, Řeckou republikou, Španělským královstvím, Francouzskou republikou, Italskou republikou, Lotyšskou republikou, Litevskou republikou, Lucemburským velkovévodstvím, Maďarskou republikou, Republikou Malta, Nizozemským královstvím, Rakouskou republikou, Polskou republikou, Portugalskou republikou, Republikou Slovinsko, Slovenskou republikou, Finskou republikou a Švédským královstvím ode dne 12. prosince 2008.

V rozsahu, v němž tato ustanovení upravují odstranění kontrol osob na vnitřních hranicích, se ode dne 29. března 2009 použijí na vzdušné hranice. Rada může rozhodnout o odložení tohoto data prostou většinou členů Rady zastupujících vlády členských států, na které se vztahují ustanovení schengenského *acquis* upravující odstranění kontrol osob na vnitřních hranicích. V takovém případě stanoví Rada nové datum jednomyslným rozhodnutím těchto členů.

Veškerá omezení pro použití Schengenského informačního systému dotčenými členskými státy se zrušují ode dne 8. prosince 2008.

2. Ustanovení schengenského *acquis* uplatňovaná Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku na základě článku 1 rozhodnutí 2004/926/ES a jakýkoli akt představující další rozvoj jednoho nebo více z těchto ustanovení se uplatňují ve Švýcarské konfederaci v rámci jejich vztahů se Spojeným královstvím Velké Británie a Severního Irsku ode dne 12. prosince 2008.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 5.

⁽²⁾ Úř. věst. L 395, 31.12.2004, s. 70.

3. Ustanovení schengenského *acquis* uplatňovaná na Kypru na jedné straně a v Bulharsku a Rumunsku na straně druhé na základě čl. 3 odst. 1 aktu o přistoupení z roku 2003 a čl. 4 odst. 1 aktu o přistoupení z roku 2005 a jakýkoli akt představující další rozvoj jednoho nebo více těchto ustanovení se uplatňují ve Švýcarské konfederaci v jejích vztazích s Kyprem, Bulharskem a Rumunskem ode dne 12. prosince 2008.

Článek 2

Odchylně od přílohy II nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. března 2001, kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni ⁽¹⁾, je Švýcarsko oprávněno zachovat osvobození od vízové povinnosti pro Antigua a Barbudu, Bahamy, Barbados a Svatého Kryštofa a Nevis ode

dne 12. prosince 2008 až do vstupu v platnost dohody o zrušení vízové povinnosti mezi Evropským společenstvím a každou z těchto zemí.

Článek 3

Toto rozhodnutí vstupuje v platnost dnem zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne 27. listopadu 2008.

Za Radu
předsedkyně
M. ALLIOT-MARIE

⁽¹⁾ Úř. věst. L 81, 21.3.2001, s. 1.

ROZHODNUTÍ RADY
ze dne 27. listopadu 2008
o jmenování nizozemského člena a dvou nizozemských náhradníků Výboru regionů
(2008/904/ES)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,
a zejména na článek 263 této smlouvy,

s ohledem na návrh nizozemské vlády,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Dne 24. ledna 2006 přijala Rada rozhodnutí 2006/116/ES o jmenování členů a náhradníků Výboru regionů na období od 26. ledna 2006 do 25. ledna 2010 ⁽¹⁾.

(2) Poté, co odstoupil pan Nico SCHOOF, se uvolnilo jedno místo člena Výboru regionů. Poté, co odstoupil pan Lodewijk ASSCHER, se uvolnilo jedno místo náhradníka. Po jmenování pana Base VERKERKA členem Výboru regionů tímto rozhodnutím se uvolní další místo náhradníka,

ROZHODLA TAKTO:

Článek 1

Do Výboru regionů jsou tímto na zbývající část funkčního období, tedy do 25. ledna 2010, jmenováni:

a) jako člen:

— pan Bas VERKERK, Burgemeester van Delft (změna mandátu)

a

b) jako náhradníci:

— pan Job COHEN, Burgemeester van Amsterdam,

— pan Hans KOK, Burgemeester van Hof van Twente.

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem přijetí.

V Bruselu dne 27. listopadu 2008.

Za Radu
předseda
L. CHATEL

⁽¹⁾ Úř. věst. L 56, 25.2.2006, s. 75.

ROZHODNUTÍ RADY

ze dne 27. listopadu 2008,

kterým se mění příloha 13 Společné konzulární instrukce o vyplňování vízových štítků

(2008/905/ES)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na nařízení Rady (ES) č. 789/2001 ze dne 24. dubna 2001, kterým se Radě vyhrazují prováděcí pravomoci v oblasti určitých podrobných předpisů a praktických postupů týkajících se posuzování žádostí o udělení víza ⁽¹⁾, a zejména na čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení,

s ohledem na podnět Francie,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Je nezbytné aktualizovat Společnou konzulární instrukci tak, aby bylo zohledněno plné uplatňování ustanovení schengenského *acquis* ve Švýcarské konfederaci podle rozhodnutí 2008/903/ES ⁽²⁾.
- (2) V souladu s články 1 a 2 Protokolu o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o založení Evropského společenství, se Dánsko neúčastní přijímání tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí pro ně není závazné ani použitelné. Vzhledem k tomu, že toto rozhodnutí navazuje na schengenské *acquis* podle hlavy IV části třetí Smlouvy o založení Evropského společenství, Dánsko v souladu s článkem 5 uvedeného protokolu do šesti měsíců po přijetí tohoto rozhodnutí Radou rozhodne, zda je provede ve svém vnitrostátním právu.
- (3) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí toto rozhodnutí ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodu B rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování uvedené dohody ⁽³⁾.

- (4) Toto rozhodnutí rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Spojené království v souladu s rozhodnutím Rady 2000/365/ES ze dne 29. května 2000 o žádosti Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* ⁽⁴⁾. Spojené království se tedy nepodílí na jeho přijímání a toto rozhodnutí pro ně není závazné ani použitelné.

- (5) Toto rozhodnutí rozvíjí ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irsku, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* ⁽⁵⁾. Irsko se tedy nepodílí na jeho přijímání a toto rozhodnutí pro ně není závazné ani použitelné.

- (6) Pokud jde o Švýcarsko, toto rozhodnutí rozvíjí ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu dohody uzavřené mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽⁶⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodu B rozhodnutí Rady 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2008/146/ES ⁽⁷⁾.

- (7) Pokud jde o Lichtenštejnsko, toto rozhodnutí rozvíjí ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu protokolu podepsaného mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* ⁽⁸⁾, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodu B rozhodnutí Rady 1999/437/ES ve spojení s článkem 3 rozhodnutí Rady 2008/261/ES ⁽⁹⁾.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 131, 1.6.2000, s. 43.

⁽⁵⁾ Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20.

⁽⁶⁾ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

⁽⁷⁾ Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1.

⁽⁸⁾ Dokument Rady č. 16462/06; dostupný na <http://www.consilium.europa.eu>

⁽⁹⁾ Úř. věst. L 83, 26.3.2008, s. 3.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 116, 26.4.2001, s. 2.

⁽²⁾ Viz strana 15 v tomto čísle Úředního věstníku.

⁽³⁾ Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31.

- (8) Pokud jde o Kypr, představuje toto rozhodnutí akt navazující na schengenské *acquis* nebo s ním jinak související ve smyslu čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003.
- (9) Toto rozhodnutí představuje akt navazující na schengenské *acquis* nebo s ním jinak související ve smyslu čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2005,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Do seznamu kódů zemí uvedeného v příkladech 11 a 14 přílohy 13 Společné konzulární instrukce se doplňuje následující kód:

„Švýcarská konfederace: CH“.

Článek 2

Toto rozhodnutí se použije ode dne stanoveného v čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci rozhodnutí 2008/903/ES o plném uplatňování ustanovení schengenského *acquis* ve Švýcarské konfederaci ⁽¹⁾.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno členskými státy v souladu se Smlouvou o založení Evropského společenství.

V Bruselu dne 27. listopadu 2008.

Za Radu

předsedkyně

M. ALLIOT-MARIE

⁽¹⁾ Viz strana 15 v tomto čísle Úředního věstníku.

ROZHODNUTÍ RADY
ze dne 27. listopadu 2008
o jmenování dvou dánských členů a dvou náhradníků Výboru regionů
(2008/906/ES)

RADA EVROPSKÉ UNIE,

a) jako členové:

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,
a zejména na článek 263 této smlouvy,

paní Helene LUNDOVÁ, Byrådsmedlem, Furesø Kommune
(změna mandátu),

s ohledem na návrh dánské vlády,

paní Mona HEIBERGOVÁ, 1. Næstformand for Borgerrepræ-
sentationen, Københavns Kommune (změna mandátu);

vzhledem k těmto důvodům:

b) jako náhradníci:

(1) Dne 24. ledna 2006 Rada přijala rozhodnutí
2006/116/ES o jmenování členů a náhradníků Výboru
regionů na období od 26. ledna 2006 do
25. ledna 2010 ⁽¹⁾.

pan Jens Christian GJESING, 1. Viceborgmester, Haderslev
Kommune (změna mandátu),

(2) Po skončení mandátů paní Mony HEIBERGOVÉ a paní
Helene LUNDOVÉ se ve Výboru regionů uvolnila dvě
místa členů. Po skončení mandátů pana Jense Christiana
GJESINGA a paní Tove LARSENOVÉ se uvolnila dvě místa
náhradníků,

paní Tove LARSENOVÁ, Borgmester, Aabenraa Kommune
(změna mandátu).

Článek 2

Toto rozhodnutí nabývá účinku dnem přijetí.

ROZHODLA TAKTO:

V Bruselu dne 27. listopadu 2008.

Článek 1

Do Výboru regionů jsou na zbývající část funkčního období,
tedy do 25. ledna 2010, jmenováni:

Za Radu
předseda
L. CHATEL

⁽¹⁾ Úř. věst. L 56, 25.2.2006, s. 75.

KOMISE

ROZHODNUTÍ KOMISE

ze dne 3. listopadu 2008,

kterým se stanoví veterinární záruky pro přepravu koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země podle čl. 9 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 91/496/EHS

(oznámeno pod číslem K(2008) 6296)

(Text s významem pro EHP)

(2008/907/ES)

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na směrnici Rady 91/496/EHS ze dne 15. července 1991, kterou se stanoví zásady organizace veterinárních kontrol zvířat dovážených do Společenství ze třetích zemí a kterou se mění směrnice 89/662/EHS, 90/425/EHS a 90/675/EHS⁽¹⁾, a zejména na čl. 9 odst. 1 písm. c) uvedené směrnice,

vzhledem k těmto důvodům:

- (1) Rozhodnutí Komise 94/467/ES ze dne 13. července 1994, kterým se stanoví veterinární záruky pro přepravu koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země podle čl. 9 odst. 1 písm. c) směrnice 91/496/EHS⁽²⁾ bylo několikrát podstatně změněno⁽³⁾. Z důvodu srozumitelnosti a přehlednosti by mělo být uvedené rozhodnutí kodifikováno.
- (2) Podle čl. 9 odst. 1 písm. c) směrnice Rady 91/496/EHS musejí být pro přepravu zvířat z jedné třetí země do druhé stanoveny veterinární záruky. Pokud jde o přesun koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země, vyskytly se určité problémy.
- (3) Rozhodnutí Komise 92/260/EHS⁽⁴⁾ stanoví veterinární podmínky zvířat a veterinární osvědčení vyžadované k dočasnému dovozu evidovaných koní. Tyto podmínky poskytují veškeré nezbytné záruky, pokud jde o nákazový status Společenství. Ohledně veterinárních

záruk použitelných na přesuny koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země přes území Společenství je tudíž třeba odkázat na veterinární podmínky stanovené v rozhodnutí 92/260/EHS. Uvedené rozhodnutí stanoví zejména, že evidování koňovitých se musejí určitou dobu zdržovat v zemi odeslání. Pobyť v členském státu nebo v některých třetích zemích uvedených v seznamu však může být započítán do dotyčného období, jestliže jsou splněny alespoň stejné hygienické předpisy.

- (4) Opatření tohoto rozhodnutí jsou v souladu se stanoviskem Stálého výboru pro potravinový řetězec a zdraví zvířat,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

1. Koňovití přepravovaní přes území Společenství z jedné třetí země do jiné třetí země musejí pocházet ze třetí země uvedené v příloze I rozhodnutí 92/260/EHS.

2. Koňovité uvedené v odstavci 1 musí provázet osvědčení s nadpisem „Tranzitní osvědčení pro přepravu koňovitých z jedné třetí země do jiné třetí země“. Toto osvědčení musí v každém případě obsahovat oddíly I, II a III s výjimkou písmene e) bodu v) veterinárního osvědčení, které odpovídá třetí zemi původu uvedené v příloze II rozhodnutí 92/260/EHS. Kromě toho musí obsahovat tyto oddíly:

„IV. Koňovití pocházející z:
(země)

a určení pro:
(země)

V. Razítko a podpis úředního veterinárního lékaře:“

⁽¹⁾ Úř. věst. L 268, 24.9.1991, s. 56.

⁽²⁾ Úř. věst. L 190, 26.7.1994, s. 28.

⁽³⁾ Viz příloha I.

⁽⁴⁾ Úř. věst. L 130, 15.5.1992, s. 67.

3. Odchylně od ustanovení odstavce 2 a pouze u evidovaných koňovitých se seznam zemí v osvědčeních A, B, C, D a E oddílu III písm. d) třetí odrážce v příloze II rozhodnutí 92/260/EHS nahrazuje seznamem třetích zemí ve skupinách A až E v příloze I uvedeného rozhodnutí.

Článek 2

Rozhodnutí 94/467/ES se zrušuje.

Odkazy na zrušené rozhodnutí se považují za odkazy na toto rozhodnutí v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze II.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno členskými státy.

V Bruselu dne 3. listopadu 2008.

Za Komisi
José Manuel BARROSO
předseda

PŘÍLOHA I

ZRUŠENÉ ROZHODNUTÍ A SEZNAM JEHO NÁSLEDNÝCH ZMĚN

Rozhodnutí Komise 94/467/ES
(Úř. věst. L 190, 26.7.1994, s. 28).

Rozhodnutí Komise 96/81/ES
(Úř. věst. L 19, 25.1.1996, s. 53).

Pouze článek 4

Rozhodnutí Komise 2001/662/ES
(Úř. věst. L 232, 30.8.2001, s. 28).

PŘÍLOHA II

SROVNÁVACÍ TABULKA

Rozhodnutí 94/467/ES	Toto rozhodnutí
Článek 1	Článek 1
—	Článek 2
Článek 2	Článek 3
—	Příloha I
—	Příloha II

ROZHODNUTÍ KOMISE

ze dne 28. listopadu 2008,

kterým se některým členským státům povoluje přezkoumání jejich ročních programů sledování BSE

(oznámeno pod číslem K(2008) 7288)

(Pouze španělské, dánské, německé, řecké, anglické, francouzské, italské, nizozemské, portugalské, finské a švédské znění je závazné)

(2008/908/ES)

KOMISE EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ,

s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 999/2001 ze dne 22. května 2001 o stanovení pravidel pro prevenci, tlumení a eradikaci některých přenosných spongiformních encefalopatií⁽¹⁾, a zejména na čl. 6 odst. 1b druhý pododstavec uvedeného nařízení,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Nařízení (ES) č. 999/2001 stanoví pravidla pro prevenci, tlumení a eradikaci přenosných spongiformních encefalopatií (dále jen „TSE“) u zvířat. Stanoví, že každý členský stát má provádět roční program sledování TSE založený na aktivním a pasivním dohledu v souladu s přílohou III uvedeného nařízení.

(2) Článek 6 odst. 1b nařízení (ES) č. 999/2001 stanoví, že členské státy, který prokáží podle určitých kritérií stanovených postupem uvedeným v tomto článku zlepšení epizootologické situace v zemi, mohou požádat o přezkoumání svých ročních programů sledování.

(3) Příloha III, kapitola A část I bod 7 nařízení (ES) č. 999/2001 stanoví informace, které musí být předloženy Komisi a epizootologická kritéria, která musí dodržet členské státy, jež si přejí přezkoumat své roční programy sledování.

(4) Dne 17. července 2008 vydal Evropský úřad pro bezpečnost potravin dvě vědecká stanoviska týkající se přezkoumání režimu sledování TSE v některých členských státech. Tato stanoviska posuzují úroveň dalšího rizika pro lidské zdraví a zdraví zvířat poté, co byl před 1. květnem 2004 v 15 členských státech Společenství

zaveden přezkoumaný režim sledování TSE, a dospívají k závěru, že kdyby se stáří skotu podléhajícího sledování TSE zvýšilo z 24 měsíců na 48 měsíců, došlo by v uvedených členských státech k zanedbání méně než jednoho případu TSE ročně.

(5) Dne 17. července 2008 předložila Itálie Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(6) Dne 7. srpna 2008 předložilo Irsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(7) Dne 13. srpna 2008 předložilo Rakousko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(8) Dne 13. srpna 2008 předložilo Dánsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(9) Dne 15. srpna 2008 předložilo Spojené království Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(10) Dne 20. srpna 2008 předložilo Lucembursko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(11) Dne 28. srpna 2008 předložilo Německo Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(12) Dne 28. srpna 2008 předložilo Nizozemsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(13) Dne 29. srpna 2008 předložilo Finsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

(14) Dne 29. srpna 2008 předložilo Švédsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 147, 31.5.2001, s. 1.

- (15) Dne 4. září 2008 předložilo Portugalsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.
- (16) Dne 8. září 2008 předložila Francie Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.
- (17) Dne 9. září 2008 předložilo Španělsko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.
- (18) Dne 11. září 2008 předložila Belgie Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.
- (19) Dne 17. září 2008 předložilo Řecko Komisi žádost o přezkoumání svého ročního programu sledování TSE.
- (20) Dne 18. září 2008 byly žádosti předložené uvedenými 15 členskými státy posouzeny *ad hoc* pracovní skupinou odborníků, která dospěla k závěru, že analýzy rizik předložené členskými státy na podporu jejich žádostí jsou vyhovující a zajistí ochranu zdraví lidí a zvířat. Byly rovněž zkontrolovány veškeré požadavky stanovené v čl. 6 odst. 1b třetím pododstavci a veškerá epizootologická kritéria stanovená v příloze III kapitole A části I bodu 7 nařízení (ES) č. 999/2001, která musí členské státy splnit, aby prokázaly zlepšení epizootologické situace zemi a bylo zjištěno, že jsou splněna.
- (21) Je proto vhodné povolit 15 členským státům, jejichž žádosti byly příznivě posouzeny, přezkoumání jejich ročních programů sledování TSE a zachovat 48 měsíců jakožto nové omezení stáří skotu pro testování TSE v uvedených členských státech.
- (22) Některé členské státy, které vstoupily do Společenství od 1. května 2004, avšak zahájily úsilí o splnění požadavků v období před svým přistoupením, rovněž předložily Komisi žádosti o přezkoumání svých ročních programů sledování TSE. Potravinový a veterinární úřad (FVO) má navíc k vědeckému posudku a za účelem ověření, zda jsou dodržována epizootologická kritéria, provést v uvedených členských státech a rovněž v těch, které požádají o přezkoumání svého programu, kontrolu. Komise obdržela žádosti o přezkoumání od Slovinska a Kypru.
- (23) Z praktických důvodů je vhodné, aby se datum zahájení přezkoumaných ročních programů sledování shodovalo s rozpočtovým rokem Společenství.
- (24) Opatření stanovená tímto rozhodnutím jsou v souladu se stanoviskem Stálého výboru pro potravinový řetězec a zdraví zvířat,

PŘIJALA TOTO ROZHODNUTÍ:

Článek 1

Od 1. ledna 2009 smějí členské státy uvedené v příloze tohoto rozhodnutí přezkoumat své roční programy sledování, jak je stanoveno v čl. 6 odst. 1 nařízení (ES) č. 999/2001 (dále jen „přezkoumané roční programy sledování“).

Článek 2

Přezkoumané roční programy sledování se použijí pouze na vnitrostátní populaci skotu dotčeného členského státu a zahrne alespoň veškerý skot starší 48 měsíců, patřící do těchto dílčích populací:

- a) zvířata uvedená v příloze III kapitole A části I bodu 2.2 nařízení (ES) č. 999/2001;
- b) zvířata uvedená v příloze III kapitole A části I bodu 2.1 nařízení (ES) č. 999/2001;
- c) zvířata uvedená v příloze III kapitole A části I bodu 3.1 nařízení (ES) č. 999/2001.

Článek 3

Toto rozhodnutí je určeno Belgickému království, Dánskému království, Spolkové republice Německo, Irsku, Řecké republice, Španělskému království, Francouzské republice, Italské republice, Lucemburskému velkovévodství, Nizozemskému království, Rakouské republice, Portugalské republice, Finské republice, Švédskému království a Spojenému království Velké Británie a Severního Irsku.

V Bruselu dne 28. listopadu 2008.

Za Komisi

Androulla VASSILIOU

členka Komise

PŘÍLOHA

Seznam členských států

- Belgie
 - Dánsko
 - Německo
 - Irsko
 - Řecko
 - Španělsko
 - Francie
 - Itálie
 - Lucembursko
 - Nizozemsko
 - Rakousko
 - Portugalsko
 - Finsko
 - Švédsko
 - Spojené království
-

III

(Akty přijaté na základě Smlouvy o EU)

AKTY PŘIJATÉ NA ZÁKLADĚ HLAVY VI SMLOUVY O EU

RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ RADY 2008/909/SVV

ze dne 27. listopadu 2008

o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii

RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o Evropské unii, a zejména na čl. 31 odst. 1 písm. a) a čl. 34 odst. 2 písm. b) této smlouvy,

s ohledem na podnět Rakouské republiky, Finské republiky a Švédského království,

s ohledem na stanovisko Evropského parlamentu,

vzhledem k těmto důvodům:

(1) Evropská rada na zasedání v Tampere ve dnech 15. a 16. října 1999 schválila zásadu vzájemného uznávání, která by se měla stát základním kamenem justiční spolupráce v občanskoprávních i trestních věcech v Unii.

(2) Dne 29. listopadu 2000 přijala Rada v souladu se závěry z Tampere program opatření k provádění zásady vzájemného uznávání rozhodnutí ve věcech trestních⁽¹⁾, ve kterém vyzvala k posouzení potřeby moderních mechanismů pro vzájemné uznávání pravomocných rozsudků zahrnujících zbavení osobní svobody (opatření 14) a k rozšíření uplatňování zásady předávání odsouzených osob na osoby, které mají bydliště v některém členském státě (opatření 16).

(3) Haagský program: posílení svobody, bezpečnosti a práva v Evropské unii⁽²⁾ vyžaduje od členských států, aby uvedený program opatření plnily, zvláště v oblasti výkonu pravomocných trestů odnětí svobody.

(4) Všechny členské státy ratifikovaly Úmluvu Rady Evropy o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983. Podle uvedené úmluvy mohou být odsouzené osoby předány k výkonu zbývající části svého trestu pouze do státu, jehož jsou státními příslušníky, a to pouze se svým souhlasem a se souhlasem zúčastněných států. Dodatkový protokol k uvedené úmluvě ze dne 18. prosince 1997, který za určitých okolností umožňuje předání osoby bez jejího souhlasu, nebyl ratifikován všemi členskými státy. Ani jeden z těchto nástrojů neukládá základní povinnost převzít odsouzenou osobu k výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(5) Procesní práva v trestním řízení představují rozhodující prvek pro zajištění vzájemné důvěry mezi členskými státy v justiční spolupráci. Vztahy mezi členskými státy, charakterizované zvláštní vzájemnou důvěrou v právní systémy ostatních členských států, umožňují uznávání rozhodnutí, která byla přijata orgány vydávajícího státu, vykonávajícím státem. Měl by se proto zvážit další rozvoj spolupráce stanovené v nástrojích Rady Evropy týkajících se výkonu trestních rozsudků, zejména v případech, kdy byl vůči občanům Unie vynesena trestní rozsudek a byli odsouzeni k trestu odnětí svobody nebo k opatření spojenému se zbavením osobní svobody v jiném členském státě. Aniž je dotčena potřeba poskytnout odsouzené osobě odpovídající záruky, neměla by její účast v řízení již ve všech případech dominovat tím, že je vyžadován její souhlas s postoupením rozsudku jinému členskému státu za účelem jeho uznání a výkonu uloženého trestu.

⁽¹⁾ Úř. věst. C 12, 15.1.2001, s. 10.

⁽²⁾ Úř. věst. C 53, 3.3.2005, s. 1.

- (6) Toto rámcové rozhodnutí by mělo být provedeno a uplatňováno způsobem, který umožňuje dodržení obecných pravidel rovnosti, spravedlnosti a přiměřenosti.
- (7) V čl. 4 odst. 1 písm. c) je obsaženo ustanovení založené na volném uvážení, které umožňuje postoupit rozsudek a osvědčení například členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby v případech jiných než uvedených v odst. 1 písm. a) a b), nebo členskému státu, kde odsouzená osoba žije a nepřetržitě oprávněně pobývá po dobu nejméně pěti let a uchová si právo na trvalý pobyt v uvedeném členském státě.
- (8) V případech uvedených v čl. 4 odst. 1 písm. c) podléhá postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu konzultacím mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu a souhlasu příslušného orgánu vykonávajícího státu. Příslušné orgány by měly vzít v úvahu takové okolnosti jako například délku pobytu nebo jiné vazby na vykonávající stát. V případech, kdy by mohla být odsouzená osoba předána členskému státu nebo třetí zemi podle vnitrostátního práva či mezinárodních nástrojů, měly by příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu v rámci konzultací zvážit, zda výkon rozsudku ve vykonávajícím státě napomůže společenské rehabilitaci lépe než výkon ve třetí zemi.
- (9) Výkon trestu ve vykonávajícím státě by měl zvýšit možnost společenské rehabilitace odsouzené osoby. V souvislosti s ujištěním se o tom, že výkon trestu vykonávajícím státem poslouží účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, by měl příslušný orgán vydávajícího státu vzít v úvahu takové okolnosti jako například spojení dané osoby s vykonávajícím státem, skutečnost, zda jej považuje za místo, kde má rodinné, jazykové, kulturní, společenské nebo ekonomické a jiné vazby na vykonávající stát.
- (10) Stanovisko odsouzené osoby podle čl. 6 odst. 3 může posloužit zejména při uplatnění čl. 4 odst. 4. Výraz „zejména“ má zahrnovat rovněž případy, ve kterých by stanovisko odsouzené osoby uvádělo informace, které by mohly být významné ve vztahu k důvodům k odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu. Ustanovení čl. 4 odst. 4 a čl. 6 odst. 3 nemohou být základem pro odmítnutí z důvodu společenské rehabilitace.
- (11) Polsko potřebuje ve srovnání s jinými členskými státy více času na řešení praktických a materiálních dopadů předávání polských občanů odsouzených v jiných členských státech, zejména vzhledem ke zvýšené mobilitě polských občanů v rámci Unie. Z tohoto důvodu je v čl. 6 odst. 5 stanovena dočasná odchylka omezeného rozsahu na dobu nejvýše pěti let.
- (12) Toto rámcové rozhodnutí by se rovněž mělo obdobně vztahovat na výkon trestů v případech podle čl. 4 odst. 6 a čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy⁽¹⁾. To mimo jiné znamená, aniž je dotčeno uvedené rámcové rozhodnutí, že za účelem posouzení, zda má být osoba v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí předána nebo zda má být vykonán trest, by vykonávající stát mohl jako podmínku pro uznání rozsudku a výkon trestu ověřit existenci důvodů pro odmítnutí uznání a výkonu podle článku 9 tohoto rámcového rozhodnutí, včetně ověření oboustranné trestnosti, pokud vykonávající členský stát učinil prohlášení podle čl. 7 odst. 4 tohoto rámcového rozhodnutí.
- (13) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii, které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie, zejména v kapitole VI uvedené listiny. Nic v tomto rámcovém rozhodnutí by nemělo být vykládáno tak, že zakazuje odmítnout výkon rozhodnutí, jestliže na základě objektivních skutečností existují důvody domnívat se, že trest byl uložen za účelem potrestat určitou osobu z důvodu jejího pohlaví, rasy, náboženství, etnického původu, státní příslušnosti, jazyka, politického přesvědčení nebo sexuální orientace nebo že by této osobě mohla být z kterékoli z těchto příčin způsobena újma.
- (14) Toto rámcové rozhodnutí by nemělo bránit kterémukoli členskému státu v tom, aby uplatňoval své ústavní zásady týkající se práva na spravedlivý proces, svobody sdružování, svobody tisku a svobody projevu v jiných sdělovacích prostředcích.

(1) Úř. věst. L 190, 18.7.2002, s. 1.

- (15) Toto rámcové rozhodnutí by se mělo uplatňovat v souladu s právem občanů Unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, přiznaným článkem 18 Smlouvy o založení Evropského společenství.
- (16) Toto rámcové rozhodnutí by mělo být uplatňováno v souladu s použitelnými právními předpisy Společenství, zejména směrnicí Rady 2003/86/ES⁽¹⁾, směrnicí Rady 2003/109/ES⁽²⁾ a směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES⁽³⁾.
- (17) Odkazuje-li se v tomto rámcovém rozhodnutí na stát, kde odsouzená osoba „žije“, označuje se tím místo, s nímž je uvedená osoba svázána na základě obvyklého místa pobytu a takových okolností, jako jsou rodinné, sociální nebo profesní vazby.
- (18) V případě uplatnění čl. 5 odst. 1 by mělo být možné předat rozsudek nebo jeho ověřenou kopii a osvědčení příslušnému orgánu ve vykonávajícím státě jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu, například e-mailem či faxem, za podmínky, jež vykonávajícímu státu umožňují přesvědčit se o jeho pravosti.
- (19) V případech uvedených v čl. 9 odst. 1 písm. k) by měl vykonávající stát zvážit možnost přeměny trestu před tím, než odmítne uznat a vykonat trest zahrnující jiné opatření než trest odnětí svobody.
- (20) Důvod pro odmítnutí stanovený v čl. 9 odst. 1 písm. k) lze použít rovněž v případech, kdy osoba nebyla uznána vinnou spácháním trestného činu, ačkoli příslušný orgán uplatnil v důsledku trestného činu jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody než trest odnětí svobody.
- (21) Důvod pro odmítnutí spočívající v uplatnění zásady teritoriality by se měl použít pouze ve výjimečných případech a s ohledem na nejširší možnou spolupráci podle tohoto rámcového rozhodnutí při zohlednění jeho účelu. Jakékoli rozhodnutí použít tento důvod pro odmítnutí by mělo být založeno na analýze konkrétního případu a konzultacích mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu.
- (22) Lhůta uvedená v čl. 12 odst. 2 by měla být provedena členskými státy takovým způsobem, že obecně by

rozhodnutí, včetně řízení o opravném prostředku, mělo být konečné do 90 dnů.

- (23) Podle čl. 18 odst. 1 se zásada speciality s výjimkami stanovenými v odstavci 2 uplatní pouze v případech, kdy došlo k předání osoby do vykonávajícího státu. Neměla by se proto použít v případech, kdy osoba do vykonávajícího státu předána nebyla, například v případech, kdy do vykonávajícího státu uprchla,

PŘIJALA TOTO RÁMCOVÉ ROZHODNUTÍ:

KAPITOLA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

Článek 1

Definice

Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

- a) „rozsudkem“ pravomocné rozhodnutí nebo příkaz soudu vydávajícího státu ukládající trest fyzické osobě;
- b) „trestem“ trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody uložené na dobu určitou nebo neurčitou na základě trestního řízení jako důsledek trestného činu;
- c) „vydávajícím státem“ členský stát, ve kterém je rozsudek vynesen;
- d) „vykonávajícím státem“ členský stát, kterému je rozsudek postoupen za účelem jeho uznání a výkonu trestu.

Článek 2

Určení příslušných orgánů

1. Každý členský stát uvědomí generální sekretariát Rady, který orgán nebo orgány jsou podle jeho vnitrostátního práva příslušné v souladu s tímto rámcovým rozhodnutím, je-li vydávajícím nebo vykonávajícím státem.

2. Generální sekretariát Rady zpřístupní obdržené informace všem členským státům a Komisi.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 251, 3.10.2003, s. 12.

⁽²⁾ Úř. věst. L 16, 23.1.2004, s. 44.

⁽³⁾ Úř. věst. L 158, 30.4.2004, s. 77.

Článek 3

Účel a oblast působnosti

1. Účelem tohoto rámcového rozhodnutí je stanovení pravidel, podle nichž členský stát, s cílem usnadnit společenskou rehabilitaci odsouzené osoby, uznává rozsudky a provádí výkon trestů.

2. Toto rámcové rozhodnutí se použije, nachází-li se odsouzená osoba ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě.

3. Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje pouze na uznávání rozsudků a výkon trestů ve smyslu tohoto rámcového rozhodnutí. Skutečnost, že vedle trestu byla uložena peněžité sankce nebo příkaz ke konfiskaci, které ještě nebyly uhrazeny, vymoženy nebo vykonány, nebrání postoupení rozsudku. Uznání a výkon peněžitých trestů a pokut a příkazů ke konfiskaci v jiném členském státě se řídí předpisy použitelnými mezi členskými státy, zejména rámcovým rozhodnutím Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut⁽¹⁾ a rámcovým rozhodnutím Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci⁽²⁾.

4. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a zachovávat základní právní zásady zakotvené v článku 6 Smlouvy o Evropské unii.

KAPITOLA II

UZNÁVÁNÍ ROZSUDKŮ A VÝKON TRESTŮ

Článek 4

Kritéria pro postoupení rozsudku a osvědčení jinému členskému státu

1. Pokud se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím nebo vykonávajícím státě a dala souhlas v těch případech, kdy je to podle článku 6 nutné, lze rozsudek a osvědčení, jehož jednotný formulář je obsažen v příloze I, postoupit jednomu z těchto členských států:

a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije, nebo

b) členskému státu státní příslušnosti, který není členským státem, v němž odsouzená osoba žije, ale do kterého bude

vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženého v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku, nebo

c) kterémukoli jinému členskému státu, než je členský stát uvedený v písmenu a) či b), jehož příslušný orgán souhlasí s tím, aby byly tomuto členskému státu rozsudek a osvědčení postoupeny.

2. Rozsudek a osvědčení je možné postoupit, pokud se příslušný orgán vydávajícího státu přesvědčí, po případné konzultaci mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby.

3. Před postoupením rozsudku a osvědčení může příslušný orgán vydávajícího státu jakýmkoli vhodným způsobem konzultovat příslušný orgán vykonávajícího státu. Konzultace je povinná v případech podle odst. 1 písm. c). V takových případech příslušný orgán vykonávajícího státu okamžitě uvědomí vydávající stát o svém rozhodnutí ohledně souhlasu s postoupením rozsudku.

4. Během této konzultace může příslušný orgán vykonávajícího státu předložit příslušnému orgánu vydávajícího státu odůvodněné stanovisko uvádějící, že by výkon trestu ve vykonávajícím státě neposloužil účelu, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby a její úspěšné opětovné začlenění do společnosti.

Pokud žádná konzultace neproběhla, může být toto odůvodněné stanovisko předloženo neprodleně po postoupení rozsudku a osvědčení. Příslušný orgán vydávajícího státu zváží takové stanovisko a rozhodne, zda vezme osvědčení zpět.

5. Vykonávající stát může z vlastního podnětu požádat vydávající stát, aby mu postoupil rozsudek společně s osvědčením. Odsouzená osoba může rovněž požádat příslušné orgány vydávajícího nebo vykonávajícího státu, aby zahájily řízení o postoupení rozsudku a osvědčení podle tohoto rámcového rozhodnutí. Vydávající stát není povinen postoupit rozsudek společně s osvědčením na základě žádosti podané podle tohoto odstavce.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 76, 22.3.2005, s. 16.

⁽²⁾ Úř. věst. L 328, 24.11.2006, s. 59.

6. Při provedení tohoto rámcového rozhodnutí přijmou členské státy opatření, která zejména zohlední účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a která budou základem pro rozhodování jejich příslušných orgánů o souhlasu s postoupením rozsudku a osvědčení v případech podle odst. 1 písm. c).

7. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že ve vztahu k jiným členským státům, které učinily stejné oznámení, není pro postoupení rozsudku a osvědčení jeho předchozí souhlas podle odst. 1 písm. c) vyžadován,

- a) pokud odsouzená osoba žije a nejméně pět let nepřetržitě oprávněně pobývá a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě nebo
- b) pokud je odsouzená osoba státním příslušníkem vykonávajícího státu v případech jiných než stanovených v odst. 1 písm. a) a b).

V případech uvedených v písmenu a) se právem na trvalý pobyt rozumí, že dotyčná osoba:

— má právo trvalého pobytu v příslušném členském státě v souladu s vnitrostátním právem provádějícím právní předpisy Společenství přijaté na základě článků 18, 40, 44 a 52 Smlouvy o založení Evropského společenství, nebo

— je držitelem platného povolení k trvalému nebo dlouhodobému pobytu pro příslušný členský stát v souladu s vnitrostátním právem provádějícím právní předpisy Společenství přijaté na základě článku 63 Smlouvy o založení Evropského společenství, pokud jde o členské státy, na které se tyto právní předpisy Společenství vztahují, nebo v souladu s vnitrostátním právem, pokud jde o členské státy, na které se tyto právní předpisy Společenství nevztahují.

Článek 5

Postoupení rozsudku a osvědčení

1. Rozsudek nebo jeho ověřenou kopii společně s osvědčením předává příslušný orgán vydávajícího státu přímo příslušnému orgánu vykonávajícího státu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu

a zajišťujícím, že vykonávající stát se může přesvědčit o jeho pravosti. Originál rozsudku nebo jeho ověřená kopie a originál osvědčení se na požádání zašlou vykonávajícímu státu. Veškerý úřední styk rovněž probíhá přímo mezi uvedenými příslušnými orgány.

2. Osvědčení podepisuje a správnost jeho obsahu potvrzuje příslušný orgán vydávajícího státu.

3. Vydávající stát postoupí rozsudek společně s osvědčením vždy jen jednomu vykonávajícímu státu.

4. Není-li příslušný orgán vykonávajícího státu příslušnému orgánu vydávajícího státu znám, provede příslušný orgán vydávajícího státu veškerá nezbytná šetření, včetně šetření prostřednictvím kontaktních míst Evropské soudní sítě vytvořené společnou akcí Rady 98/428/SVV⁽¹⁾, aby tuto informaci od vykonávajícího státu získal.

5. Nemá-li orgán vykonávajícího státu, který obdrží rozsudek společně s osvědčením, pravomoc jej uznat a přijmout nezbytná opatření pro jeho výkon, postoupí rozsudek společně s osvědčením z moci úřední příslušnému orgánu vykonávajícího státu a uvedomí o tom příslušný orgán vydávajícího státu.

Článek 6

Stanovisko a vyrozmění odsouzené osoby

1. Aniž je dotčen odstavec 2, rozsudek společně s osvědčením lze postoupit vykonávajícímu státu pro účely jeho uznání a výkonu trestu pouze se souhlasem odsouzené osoby v souladu s právem vydávajícího státu.

2. Souhlas odsouzené osoby se nevyžaduje v případech, kdy se rozsudek společně s osvědčením postupuje:

- a) členskému státu státní příslušnosti odsouzené osoby, ve kterém tato osoba žije;
- b) členskému státu, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu, na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženém v rozsudku anebo v soudním či správním rozhodnutí nebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku;

⁽¹⁾ Úř. věst. L 191, 7.7.1998, s. 4.

c) členskému státu, do kterého odsouzená osoba uprchla nebo se jiným způsobem navrátila z důvodu trestního řízení vedeného proti ní ve vydávajícím státě nebo v důsledku odsouzení ve vydávajícím státě.

3. Ve všech případech, kdy se odsouzená osoba ještě nachází ve vydávajícím státě, jí musí být umožněno vyjádřit své stanovisko ústně nebo písemně. Pokud to vzhledem k věku odsouzené osoby nebo jejímu fyzickému či psychickému stavu vydávající stát považuje za nutné, přiznává tuto možnost zákonnému zástupci této osoby.

Stanovisko odsouzené osoby se vezme v úvahu při rozhodování o postoupení rozsudku společně s osvědčením. Pokud odsouzená osoba využila možnosti podle tohoto odstavce, je její stanovisko předáno vykonávajícímu státu, zejména pro účely čl. 4 odst. 4. Pokud odsouzená osoba vyjádřila své stanovisko ústně, zajistí vydávající stát, aby byl písemný záznam takového prohlášení k dispozici vykonávajícímu státu.

4. Příslušný orgán vydávajícího státu vyrozumí odsouzenou osobu v jazyce, kterému tato osoba rozumí, že se rozhodl postoupit rozsudek společně s osvědčením; k vyrozumění použije jednotný formulář obsažený v příloze II. Nachází-li se odsouzená osoba v době vydání uvedeného rozhodnutí ve vykonávajícím státě, zašle se tento formulář vykonávajícímu státu, který ji patřičně vyrozumí.

5. Ustanovení odst. 2 písm. a) se nepoužije ve vztahu k Polsku jako vydávajícímu nebo vykonávajícímu státu v případech, kdy je rozsudek vynesena před uplynutím pěti let od 5. prosince 2011. Polsko může kdykoli oznámit generálnímu sekretariátu Rady, že této odchylky již nebude nadále využívat.

Článek 7

Oboustranná trestnost

1. Jestliže za následující trestné činy, jak jsou vymezeny právem vydávajícího státu, lze ve vydávajícím státě uložit trest odnětí svobody nebo opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně tři roky, rozsudek se uzná a uložený trest vykoná podle podmínek tohoto rámcového rozhodnutí a bez ověření oboustranné trestnosti:

— účast na zločinném spolčení,

— terorismus,

— obchod s lidmi,

— pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,

— nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,

— nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,

— korupce,

— podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství⁽¹⁾,

— legalizace výnosů z trestné činnosti,

— padělání peněz, včetně eura,

— počítačová trestná činnost,

— trestná činnost proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,

— napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a při nedovoleném pobytu,

— vražda, těžká újma na zdraví,

— nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,

— únos, omezování osobní svobody a brání rukojmí,

— rasismus a xenofobie,

— organizovaná nebo ozbrojená loupež,

— nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,

— podvodná jednání,

⁽¹⁾ Úř. věst. C 316, 27.11.1995, s. 49.

- vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
- padělání a pirátství výrobků,
- padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,
- padělání platebních prostředků,
- nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
- nedovolený obchod s jadernými nebo radioaktivními materiály,
- obchod s odcizenými vozidly,
- znásilnění,
- zhářejství,
- trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
- únos letadla nebo plavidla,
- sabotáž.

2. Rada může kdykoli po konzultaci s Evropským parlamentem na základě podmínek stanovených v čl. 39 odst. 1 Smlouvy o Evropské unii jednomyslně rozhodnout o přidání dalších kategorií trestných činů na seznam uvedený v odstavci 1 tohoto článku. Rada přezkoumá s přihlédnutím ke zprávě, která jí bude předložena podle čl. 29 odst. 5 tohoto rámcového rozhodnutí, zda by měl být tento seznam rozšířen nebo pozměněn.

3. U jiných trestných činů, než na které se vztahuje odstavce 1, může vykonávající stát podmínit uznání rozsudku a výkon trestu tím, že se rozsudek týká činů, které jsou rovněž trestnými činy podle práva vykonávajícího státu, nezávisle na značích skutkové podstaty nebo na popisu trestného činu.

4. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které oznámí gene-

rálnímu sekretariátu Rady, že nebude uplatňovat odstavce 1. Toto prohlášení lze kdykoli odvolat. Tato prohlášení nebo jejich odvolání se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek 8

Uznání rozsudku a výkon trestu

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu uzná rozsudek postoupený v souladu s článkem 4 a postupem podle článku 5 a neprodleně přijme veškerá opatření nezbytná pro výkon trestu, nerozhodne-li se uplatnit některý z důvodů pro odmítnutí uznání nebo výkonu stanovených v článku 9.

2. Je-li délka trestu neslučitelná s právem vykonávajícího státu, může příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o přeměně trestu, pouze pokud uvedený trest překračuje horní hranici trestu stanovenou za obdobné trestné činy jeho vnitrostátním právem. Přeměněný trest nesmí být nižší než horní hranice trestu stanoveného za obdobné trestné činy právem vykonávajícího státu.

3. Je-li druh dotyčného trestu neslučitelný s právem vykonávajícího státu, může jej příslušný orgán vykonávajícího státu přeměnit na trest nebo opatření stanovené pro obdobné trestné činy v jeho vlastním právu. Takový trest nebo opatření musí co nejvíce odpovídat trestu uloženému ve vydávajícím státě, a trest proto nelze přeměnit na peněžitý trest.

4. Přeměněný trest nezhorší trest uložený ve vydávajícím státě co do druhu nebo délky.

Článek 9

Důvody k odmítnutí uznání a výkonu

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu může odmítnout uznání rozsudku a výkon trestu, pokud:

- a) osvědčení uvedené v článku 4 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku a nebylo doplněno nebo opraveno v přiměřené lhůtě stanovené příslušným orgánem vykonávajícího státu;
- b) nejsou splněna kritéria stanovená v čl. 4 odst. 1;
- c) by byl výkon trestu v rozporu se zásadou překážky věci pravomocně rozhodnuté;

- d) se rozsudek v případě uvedeném v čl. 7 odst. 3, a učinil-li vykonávající stát prohlášení podle čl. 7 odst. 4, v případě uvedeném v čl. 7 odst. 1 týká činu, který by podle práva vykonávajícího státu nebyl trestným činem. Pokud se však rozsudek týká daňových, celních a devizových věcí, nesmí být jeho výkon odmítnut z toho důvodu, že právo vykonávajícího státu neukládá stejný druh daně nebo poplatku nebo neobsahuje stejná daňová, celní a devizová ustanovení jako právo vydávajícího státu;
- e) je výkon trestu podle práva vykonávajícího státu promlčen;
- f) právo vykonávajícího státu stanoví imunitu, která znemožňuje výkon trestu;
- g) byl trest uložen osobě, která podle práva vykonávajícího státu dosud nemohla být z důvodu svého věku trestně odpovědná za čin, pro nějž byl rozsudek vynesena;
- h) v okamžiku, kdy příslušný orgán vykonávajícího státu obdržel rozsudek, zbývalo do konce výkonu trestu méně než šest měsíců;
- i) byl rozsudek vynesena v řízení vedeném v nepřítomnosti odsouzené osoby, ledaže se v osvědčení uvádí, že dotčená osoba byla vyzkoušena osobně nebo prostřednictvím zástupce určeného nebo přiděleného v souladu s vnitrostátním právem vydávajícího státu o době a místě konání řízení, které vedlo k vynesení rozsudku v řízení vedeném v nepřítomnosti odsouzené osoby, anebo že dotčená osoba dala příslušnému orgánu najevo, že rozsudek nenapadá;
- j) vykonávající stát před přijetím rozhodnutí v souladu s čl. 12 odst. 1 podá žádost v souladu s čl. 18 odst. 3 a vydávající stát nedá v souladu s čl. 18 odst. 2 písm. g) souhlas s tím, aby byla dotčená osoba stíhána, odsouzena nebo jinak zbavena osobní svobody ve vykonávajícím státě za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána, a kterého se dopustila před svým předáním;
- k) uložený trest zahrnuje opatření psychiatrické či zdravotní péče nebo jiné opatření spojené se zbavením osobní svobody, které, aniž je dotčen čl. 8 odst. 3, nemůže být vykonáno vykonávajícím státem s ohledem na jeho právní řád či zdravotnický systém;
- l) se rozsudek týká trestného činu, který je podle práva vykonávajícího státu považován za čin, který byl spáchán zcela

nebo z větší či podstatné části na jeho území nebo na místě rovnocenném jeho území.

2. Jakékoliv rozhodnutí podle odst. 1 písm. l) týkající se trestného činu, který byl zčásti spáchán na území vykonávajícího státu nebo na místě rovnocenném jeho území, přijme příslušný orgán vykonávajícího státu za výjimečných okolností a na základě individuálního posouzení případu, přičemž zohlední zvláštní okolnosti případu a zejména otázku, zda se větší či podstatná část předmětného jednání nebo opomenutí uskutečnila ve vydávajícím státě.

3. Než příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodne o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu, konzultuje v případech uvedených v odst. 1 písm. a), b), c), i), k) a l) vhodným způsobem příslušný orgán vydávajícího státu a v případě potřeby ho požádá o neprodlené poskytnutí dalších nezbytných dodatkových informací.

Článek 10

Částečné uznání a výkon

1. Pokud by mohl příslušný orgán vykonávajícího státu rozhodnout o částečném uznání rozsudku nebo výkonu trestu, může předtím, než rozhodne o odmítnutí rozsudku a výkonu celého trestu, konzultovat příslušný orgán vydávajícího státu za účelem dosažení dohody podle odstavce 2.

2. Příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu se mohou v jednotlivých případech dohodnout na částečném uznání rozsudku a výkonu trestu v souladu s podmínkami, které stanoví, pokud takové uznání a výkon nezpůsobí prodloužení trestu. Pokud k takové dohodě nedojde, musí být osvědčení vzato zpět.

Článek 11

Odklad uznání rozsudku

Uznání rozsudku lze ve vykonávajícím státě odložit v případě, že osvědčení uvedené v článku 4 není úplné nebo zjevně neodpovídá rozsudku, a to do doby, než bude v přiměřené lhůtě stanovené vykonávajícím státem doplněno nebo opraveno.

Článek 12

Rozhodnutí o výkonu trestu a lhůty

1. Příslušný orgán vykonávajícího státu co nejrychleji rozhodne o uznání rozsudku a výkonu trestu a vyzkouší o tom vydávající stát, včetně informací o jakémkoli rozhodnutí o přeměně trestu v souladu s čl. 8 odst. 2 a 3.

2. Pokud není dán důvod k odkladu podle článku 11 nebo čl. 23 odst. 3, musí být rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu konečné do 90 dnů od obdržení rozsudku a osvědčení.

3. Pokud příslušný orgán vykonávajícího státu ve výjimečných případech nemůže dodržet lhůtu stanovenou v odstavci 2, neprodleně o tom uvědomí jakýmkoli způsobem příslušný orgán vydávajícího státu s uvedením důvodů prodloužení a odhadované doby, která bude zapotřebí k přijetí konečného rozhodnutí.

Článek 13

Zpětvzetí osvědčení

Dokud nebyl ve vykonávajícím státě zahájen výkon trestu, může vydávající stát vzít od tohoto státu rozsudek a osvědčení zpět, přičemž uvede důvody, které ho k tomu vedly. Po zpětvzetí osvědčení již vykonávající stát trest nevykoná.

Článek 14

Předběžné zatčení

Pokud se odsouzená osoba nalézá ve vykonávajícím státě, může vykonávající stát na žádost vydávajícího státu před obdržením rozsudku a osvědčení nebo před rozhodnutím o uznání rozsudku a výkonu trestu zatknout odsouzenou osobu nebo přijmout jakékoli jiné opatření, aby zajistil, že odsouzená osoba zůstane na jeho území až do rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu. Doba strávená ve vazbě podle tohoto ustanovení nesmí vést k prodloužení trestu.

Článek 15

Předávání odsouzených osob

1. Jestliže se odsouzená osoba nachází ve vydávajícím státě, musí být předána do vykonávajícího státu v den, na kterém se příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu dohodnou, a nejpozději 30 dní po vydání konečného rozhodnutí vykonávajícího státu o uznání rozsudku a výkonu trestu.

2. Jestliže předání odsouzené osoby ve lhůtě stanovené v odstavci 1 brání nepředvídané okolnosti, příslušné orgány vydávajícího a vykonávajícího státu se neprodleně vzájemně kontaktují. Předání se uskuteční, jakmile tyto okolnosti pominou. Příslušný orgán vydávajícího státu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán vykonávajícího státu a dohodnou se na novém datu předání. V tomto případě se předání uskuteční do deseti dnů od takto sjednaného data.

Článek 16

Průvoz

1. Každý členský stát povolí v souladu se svým právem průvoz odsouzené osoby přes své území k předání do vykonávajícího státu, pokud mu byla společně se žádostí o povolení průvozu zaslána vydávajícím státem kopie osvědčení uvedeného v článku 4. Žádost o povolení průvozu a osvědčení lze zasílat jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu. Na žádost členského státu, který byl dožádán o povolení průvozu, mu vydávající stát poskytne překlad osvědčení do jednoho z jazyků, jež se uvedou ve zmíněné žádosti a které členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, přijímá.

2. Po obdržení žádosti o povolení průvozu uvědomí členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, vydávající stát, pokud nemůže zaručit, že odsouzená osoba nebude na jeho území stíhána nebo, s výhradou odstavce 1, zadržena nebo jiným způsobem omezena na svobodě pro trestný čin spáchaný před opuštěním území vydávajícího státu nebo pro trest uložený před opuštěním tohoto území. V tomto případě může vydávající stát vzít svou žádost zpět.

3. Členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, oznámí stejným postupem své rozhodnutí, které přijme přednostně do jednoho týdne ode dne, kdy žádost obdržel. Rozhodnutí může být odloženo, dokud není členskému státu, který byl dožádán o povolení průvozu, doručen překlad, je-li podle odstavce 1 vyžadován.

4. Členský stát, který byl dožádán o povolení průvozu, může odsouzenou osobu zbavit osobní svobody pouze po dobu nezbytnou k průvozu přes jeho území.

5. Žádost o povolení průvozu není nutná, jedná-li se o leteckou přepravu bez plánovaného mezipřistání. Dojde-li však k neplánovanému přistání, poskytne vydávající stát informace uvedené v odstavci 1 do 72 hodin.

Článek 17

Právo rozhodné pro výkon

1. Výkon trestu se řídí právem vykonávajícího státu. Pouze orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat s výhradou odstavců 2 a 3 o postupech pro výkon trestu a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

2. Příslušný orgán vykonávajícího státu započítá celou dobu zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, pro který byl rozsudek vynesen, do celkové doby zbavení osobní svobody, která má být vykonána.

3. Příslušný orgán vykonávajícího státu informuje na žádost příslušný orgán vydávajícího státu o platných pravidlech pro možně předčasné nebo podmíněné propuštění. Vydávající stát může souhlasit s použitím takových pravidel nebo může vzít osvědčení zpět.

4. Členské státy mohou stanovit, že jakékoli rozhodnutí o předčasném nebo podmíněném propuštění může rovněž zohlednit pravidla vnitrostátního práva uvedená vydávajícím státem, podle kterých má osoba po určité době nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění.

Článek 18

Zásada speciality

1. Osobu, která byla předána do vykonávajícího státu na základě tohoto rámcového rozhodnutí, nelze stíhat, odsoudit ani jinak zbavit osobní svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním.

2. Odstavec 1 se nepoužije v těchto případech:

- a) pokud osoba neopustila území vykonávajícího státu ve lhůtě 45 dnů od svého konečného propuštění, i když k tomu měla příležitost, nebo vrátila-li se na toto území poté, co je opustila;
- b) pokud trestný čin nelze potrestat trestem odnětí svobody ani ochranným opatřením spojeným se zbavením osobní svobody;
- c) pokud trestní řízení nevede k uplatnění opatření omezujícího osobní svobodu;
- d) pokud by odsouzené osobě mohl být uložen trest nebo opatření, které není spojené se zbavením osobní svobody, zejména peněžitý trest nebo opatření namísto takového trestu, i když tento trest nebo opatření mohou vést k omezení její osobní svobody;
- e) pokud odsouzená osoba souhlasila s předáním;
- f) pokud se odsouzená osoba po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality, pokud jde o určité trestné činy spáchané před jejím předáním. Prohlášení o vzdání se tohoto práva musí být učiněno před příslušnými

justičními orgány vykonávajícího státu a zaznamenáno do protokolu v souladu s vnitrostátním právem tohoto státu. Uvedené prohlášení musí být vyjádřeno takovým způsobem, aby bylo zřejmé, že je tato osoba učinila dobrovolně a s plným vědomím důsledků. Za tímto účelem má tato osoba právo na právního zástupce;

g) v jiných případech než uvedených v písmenech a) až f), jestliže vydávající stát dá souhlas v souladu s odstavcem 3.

3. Žádost o souhlas se podává příslušnému orgánu vydávajícího státu společně s údaji uvedenými v čl. 8 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584/SVV a s překladem podle čl. 8 odst. 2 uvedeného rozhodnutí. Souhlas se udělí, pokud existuje povinnost předání osoby podle uvedeného rámcového rozhodnutí. Rozhodnutí musí být přijato do 30 dnů od obdržení žádosti. V případech uvedených v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí musí vykonávající stát poskytnout stanovené záruky.

Článek 19

Amnestie, milost, přezkum rozsudku

1. Amnestii nebo milost může udělit vydávající i vykonávající stát.

2. Pouze vydávající stát může rozhodnout o žádosti o přezkum rozsudku, jímž se ukládá trest, který se má vykonat podle tohoto rámcového rozhodnutí.

Článek 20

Informace poskytované vydávajícím státem

1. Příslušný orgán vydávajícího státu neprodleně uvědomí příslušný orgán vykonávajícího státu o každém rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku přestává být trest vykonatelný ihned anebo po určitou dobu.

2. Příslušný orgán vykonávajícího státu ukončí výkon trestu, jakmile jej o rozhodnutí nebo opatření uvedeném v odstavci 1 příslušný orgán vydávajícího státu uvědomí.

Článek 21

Informace poskytované vykonávajícím státem

Příslušný orgán vykonávajícího státu uvědomí bez odkladu jakýmkoli způsobem umožňujícím vyhotovení písemného záznamu příslušný orgán vydávajícího státu:

a) o postoupení rozsudku a osvědčení příslušnému orgánu odpovědnému za jeho výkon podle čl. 5 odst. 5;

- b) o skutečnosti, že v praxi není možné trest vykonat, protože po postoupení rozsudku a osvědčení vykonávajícímu státu nelze odsouzenou osobu na území vykonávajícího státu nalézt; v tomto případě nemá vykonávající stát povinnost výkon trestu provést;
- c) o konečném rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu a o datu tohoto rozhodnutí;
- d) o každém rozhodnutí o odmítnutí uznání rozsudku a výkonu trestu podle článku 9 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- e) o každém rozhodnutí o přeměně trestu podle čl. 8 odst. 2 nebo 3 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- f) o každém rozhodnutí neprovést výkon trestu z důvodů uvedených v čl. 19 odst. 1 společně s odůvodněním takového rozhodnutí;
- g) o počátku a konci doby podmíněného propuštění, je-li tak uvedeno v osvědčení vydávajícího státu;
- h) o útěku odsouzené osoby z výkonu trestu;
- i) o výkonu trestu neprodleně po jeho ukončení.

Článek 22

Důsledky předání odsouzené osoby

1. S výhradou odstavce 2 nesmí vydávající stát v provádění výkonu trestu pokračovat, jakmile se začne s jeho výkonem ve vykonávajícím státě.
2. Právo na provedení výkonu trestu přechází zpět na vydávající stát poté, co jej vykonávající stát uvědomí o částečném nevykonání trestu podle čl. 21 písm. h).

Článek 23

Jazyky

1. Osvědčení musí být přeloženo do úředního jazyka nebo do jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které bude uloženo v generálním sekretariátu Rady, že bude přijímat překlad do jednoho či více dalších úředních jazyků orgánů Evropské unie.

2. S výhradou odstavce 3 se nevyžaduje žádný překlad rozsudku.

3. Každý členský stát může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí nebo později uvést v prohlášení, které bude uloženo u generálního sekretariátu Rady, že může, jako vykonávající stát, bezodkladně po obdržení rozsudku a osvědčení požádat, pokud shledává obsah osvědčení nedostatečným pro rozhodnutí o výkonu trestu, aby byl rozsudek nebo jeho podstatné části doplněn překladem do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků vykonávajícího státu anebo do jednoho či více jiných úředních jazyků orgánů Evropské unie. Taková žádost je učiněna po konzultaci, je-li to nezbytné, mezi příslušnými orgány vydávajícího a vykonávajícího státu za účelem označení podstatných částí rozsudků, které mají být přeloženy.

Rozhodnutí o uznání rozsudku a výkonu trestu může být odloženo do doby, než vydávající stát předá překlad vykonávajícímu státu nebo než je překlad pořízen, rozhodne-li se vykonávající stát přeložit rozsudek na vlastní náklady.

Článek 24

Náklady

Náklady vyplývající z uplatňování tohoto rámcového rozhodnutí, s výjimkou nákladů na předání odsouzené osoby do vykonávajícího státu a nákladů vzniklých výlučně na výsostném území vydávajícího státu, nese vykonávající stát.

Článek 25

Výkon trestů v návaznosti na evropský zatýkácí rozkaz

Aniž je dotčeno rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV, použijí se ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí, jsou-li slučitelná s uvedeným rámcovým rozhodnutím, obdobně na výkon trestů v případech, kdy se členský stát zavázal provést výkon trestu v případech podle čl. 4 odst. 6 uvedeného rámcového rozhodnutí, nebo v případech, kdy podle čl. 5 odst. 3 uvedeného rámcového rozhodnutí podmínil předání tím, že daná osoba bude vrácena k výkonu trestu do dotyčného členského státu, aby se vyloučila její beztrestnost.

KAPITOLA III

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

Článek 26

Vztah k jiným dohodám a ujednáním

1. Aniž je dotčeno jejich uplatňování mezi členskými státy a třetími státy a jejich přechodné uplatňování podle článku 28, nahrazuje toto rámcové rozhodnutí ode dne 5. prosince 2011 odpovídající ustanovení následujících úmluv platná pro vztahy mezi členskými státy:

— Evropskou úmluvu o předávání odsouzených osob ze dne 21. března 1983 a dodatkový protokol k ní ze dne 18. prosince 1997,

— Evropskou úmluvu o mezinárodní platnosti trestních rozsudků ze dne 28. května 1970,

— hlavu III kapitoly 5 Úmluvy ze dne 19. června 1990 k provedení Schengenské dohody ze dne 14. června 1985 o postupném odstraňování kontrol na společných hranicích,

— Úmluvu mezi členskými státy Evropských společenství o výkonu cizích trestních rozsudků ze dne 13. listopadu 1991.

2. Členské státy mohou nadále uplatňovat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání platné po 27. listopadu 2008, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit cíle tohoto rámcového rozhodnutí a pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy pro výkon trestů.

3. Členské státy mohou po 5. prosinci 2008 uzavírat dvoustranné nebo mnohostranné dohody nebo ujednání, pokud tyto dohody nebo ujednání umožňují prohloubit nebo rozšířit ustanovení tohoto rámcového rozhodnutí a pomáhají dále zjednodušit nebo usnadnit postupy pro výkon trestů.

4. Do 5. března 2009 oznámí členské státy Radě a Komisi stávající dohody a ujednání uvedené v odstavci 2, které si přejí

nadále uplatňovat. Členské státy rovněž oznámí Radě a Komisi veškeré nové dohody nebo ujednání podle odstavce 3 do tří měsíců od jejich podpisu.

Článek 27

Územní působnost

Toto rámcové rozhodnutí se vztahuje na Gibraltar.

Článek 28

Přechodná ustanovení

1. Žádosti obdržené před 5. prosincem 2011 se i nadále řídí stávajícími právními předpisy o předávání odsouzených osob. Žádosti obdržené po tomto datu se řídí předpisy, které přijmou členské státy k provedení tohoto rámcového rozhodnutí.

2. Členský stát však může při přijetí tohoto rámcového rozhodnutí učinit prohlášení, že v případech, kdy bylo vydáno konečné rozhodnutí přede dnem, který stanoví, použije jako vydávající či vykonávající stát nadále stávající právní předpisy o předávání odsouzených osob platné před 5. prosincem 2011. Pokud je učiněno takové prohlášení, použijí se uvedené předpisy v daných případech ve vztahu ke všem ostatním členským státům bez ohledu na to, zda tyto státy učinily stejné prohlášení. Dotyčné datum nesmí být pozdější než 5. prosinec 2011. Uvedené prohlášení se zveřejní v *Úředním věstníku Evropské unie*. Lze je kdykoli odvolat.

Článek 29

Provedení

1. Členské státy přijmou opatření nezbytná pro dosažení souladu s tímto rámcovým rozhodnutím do 5. prosince 2011.

2. Členské státy sdělí generálnímu sekretariátu Rady a Komisi znění předpisů, kterými ve svém vnitrostátním právu provádějí povinnosti, jež pro ně vyplývají z tohoto rámcového rozhodnutí. Na základě zprávy vypracované s pomocí těchto údajů Komisí posoudí Rada do 5. prosince 2012, do jaké míry dosáhly členské státy souladu s tímto rámcovým rozhodnutím.

3. Generální sekretariát Rady oznámí členským státům a Komisi oznámení nebo prohlášení učiněná podle čl. 4 odst. 7 a čl. 23 odst. 1 nebo 3.

4. Aniž je dotčen čl. 35 odst. 7 Smlouvy o Evropské unii, členský stát, který měl opakované obtíže při uplatňování článku 25 tohoto rámcového rozhodnutí, jež nebyly vyřešeny prostřednictvím dvoustranných konzultací, o nich uvědomí Radu a Komisi. Komise na základě těchto informací a jakýchkoli jiných jí dostupných informací vypracuje zprávu společně s podněty, které bude považovat za vhodné, k vyřešení těchto obtíží.

5. Do 5. prosince 2013 vypracuje Komise na základě obdržných informací zprávu společně s podněty, které bude považovat za vhodné. Rada na základě jakékoli zprávy a podnětu Komise přezkoumá zejména článek 25 s ohledem na to, zda má být nahrazen konkrétnějšími ustanoveními.

Článek 30

Vstup v platnost

Toto rámcové rozhodnutí vstupuje v platnost dnem vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

V Bruselu dne 27. listopadu 2008.

Za Radu
předsedkyně
M. ALLIOT-MARIE

PŘÍLOHA I

OSVĚDČENÍ

uvedené v článku 4 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii ⁽¹⁾

a) * Vydávající stát:

* Vykonávající stát:

b) Soud, který vynesl pravomocný rozsudek ukládající trest:

Úřední název:

Rozsudek byl vynesena dne (uveďte datum: dd-mm-rrrr):

Rozsudek nabyl právní moci dne (uveďte datum: dd-mm-rrrr):

Spisová značka rozsudku (je-li k dispozici):

c) Orgán, který může být kontaktován v případě dotazu souvisejícího s tímto osvědčením

1. Druh orgánu (zaškrtněte vhodný rámeček):

Ústřední orgán

Soud

Jiný orgán

2. Kontaktní údaje orgánu uvedeného v písm. c) bodě 1:

Úřední název:

.....

Adresa:

.....

Tel. č. (číslo země) (národní směrové číslo):

Č. faxu (číslo země) (národní směrové číslo):

E-mailová adresa (je-li k dispozici):

3. Jazyky, v nichž lze s tímto orgánem komunikovat:

4. Kontaktní údaje o osobě nebo osobách, na které se lze obrátit v případě potřeby dalších informací pro účely výkonu rozsudku nebo dohody o postupech předávání (jméno a příjmení, titul/funkce, tel. č., č. faxu, e-mailová adresa), pokud se liší od údajů uvedených v bodě 2:

.....

.....

⁽¹⁾ Toto osvědčení musí být vyhotoveno v jednom z úředních jazyků vykonávajícího státu nebo v jiném jazyce, který je pro tento stát přijatelný, nebo musí být do takových jazyků přeloženo.

d) Údaje o osobě, které byl trest uložen:

Příjmení:

Jméno (jména):

Případné rodné příjmení:

Případná další používaná jména:

Pohlaví:

Státní příslušnost:

Identifikační číslo nebo číslo sociálního zabezpečení (je-li k dispozici):

Datum narození:

Místo narození:

Poslední známé adresy/místa pobytu:

Jazyk nebo jazyky, kterým osoba rozumí (jsou-li známy):

.....

Odsouzená osoba se nachází:

 ve vydávajícím státě a má být předána do vykonávajícího státu ve vykonávajícím státě, ve kterém má proběhnout výkon rozsudku

Dodatkové informace, jež mají být případně poskytnuty, jsou-li k dispozici:

1. Fotografie a otisky prstů osoby nebo kontaktní údaje o osobě, na kterou se lze obrátit za účelem získání těchto informací:

.....

2. Druh a číslo průkazu totožnosti nebo cestovního pasu odsouzené osoby:

.....

3. Druh a číslo povolení k pobytu odsouzené osoby:

.....

4. Jiné důležité informace o rodinných, sociálních nebo profesních vazbách na vykonávající stát:

.....

.....

e) Žádost vydávajícího státu o předběžné zatčení (v případě, že se odsouzená osoba nachází ve vykonávajícím státě):

 Vydávající stát žádá vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu. Vydávající stát již požádal vykonávající stát o zatčení odsouzené osoby nebo o přijetí jakéhokoli jiného opatření, které zajistí, že odsouzená osoba zůstane na jeho území, než bude rozhodnuto o uznání rozsudku a výkonu trestu. Uveďte název orgánu ve vykonávajícím státě, který přijal rozhodnutí o zatčení dané osoby (pokud bylo přijato a je-li tento název k dispozici):

.....

.....

.....

f) Vztah k jakémukoli dřívějšímu evropskému zatýkacímu rozkazu (EZR):

EZR byl vydán za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření a vykonávající členský stát se zavazuje vykonat trest nebo ochranné opatření (čl. 4 odst. 6 rámcového rozhodnutí o EZR)

Datum vydání EZR, a je-li k dispozici, spisová značka:
.....

Název orgánu, který EZR vydal:

Datum vydání rozhodnutí o tom, že se trest vykoná, a je-li k dispozici, spisová značka:
.....

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o tom, že se trest vykoná:
.....

EZR byl vydán za účelem stíhání osoby, která je státním příslušníkem vykonávajícího státu nebo v něm má trvalé bydliště, a vykonávající stát podmínil vydání této osoby tím, že bude vrácena do vykonávajícího státu za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření jí uloženého ve vydávajícím členském státě (čl. 5 odst. 3 rámcového rozhodnutí o EZR)

Datum vydání rozhodnutí o předání osoby:

Název orgánu, který vydal rozhodnutí o předání:

Spisová značka rozhodnutí, je-li k dispozici:

Datum předání osoby, je-li k dispozici:

g) Důvody pro postoupení rozsudku a osvědčení (jestliže byla vyplněna rubrika f), není třeba vyplňovat tuto rubriku):

Rozsudek a osvědčení se postupují vykonávajícímu státu, neboť vydávající orgán je přesvědčen o tom, že výkon trestu ve vykonávajícím státě splní účel, jímž je usnadnění společenské rehabilitace odsouzené osoby, a

a) vykonávající stát je státem státní příslušnosti odsouzené osoby, v němž tato osoba žije;

b) vykonávající stát je státem státní příslušnosti odsouzené osoby, do kterého bude odsouzená osoba vypovězena, jakmile bude propuštěna z výkonu trestu na základě příkazu k vyhoštění nebo vypovězení obsaženého v rozsudku, v soudním nebo správním rozhodnutí anebo v jiném opatření přijatém v důsledku odsuzujícího rozsudku. Není-li příkaz k vyhoštění nebo vypovězení obsažen v rozsudku, uveďte název orgánu, který příkaz vydal, den vydání, a je-li k dispozici, spisovou značku:

c) vykonávajícím státem je stát jiný než stát uvedený v písmenu a) nebo b), jehož příslušný orgán dal souhlas k postoupení rozsudku a osvědčení tomuto státu;

d) vykonávající stát podal oznámení podle čl. 4 odst. 7 rámcového rozhodnutí a:

je potvrzeno, že podle poznatků příslušného orgánu vydávajícího státu odsouzená osoba oprávněně nepřetržitě pobývá přinejmenším po dobu pěti let ve vykonávajícím státě a uchová si právo na trvalý pobyt v tomto státě, nebo

je potvrzeno, že odsouzená osoba je státním příslušníkem vykonávajícího státu.

h) Rozsudek ukládající trest:

1. Rozsudek se vztahuje celkem na trestných činů.

Shrnutí skutkového stavu a popis okolností, za nichž byl (byly) spáchán (spáchány) trestný čin (trestné činy), včetně doby a místa činu a povahy účasti odsouzené osoby:

.....

Povaha a právní klasifikace trestného činu (trestných činů) a použitelná ustanovení právních předpisů, na jejichž základě byl rozsudek vynesen:

.....

2. Zaškrtněte vhodný rámeček nebo rámečky, pokud trestný čin nebo trestné činy uvedené v bodě 1 písm. h) představují podle práva vydávajícího státu jeden nebo více následujících trestných činů, za něž lze uložit ve vydávajícím státě trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s horní hranicí sazby nejméně tři roky:

- účast na zločinném spolčení,
 terorismus,
 obchod s lidmi,
 pohlavní vykořisťování dětí a dětská pornografie,
 nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
 nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
 korupce,
 podvody, včetně podvodů postihujících finanční zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
 legalizace výnosů z trestné činnosti,
 padělání peněz, včetně eura,
 počítačová trestná činnost,
 trestná činnost proti životnímu prostředí, včetně nedovoleného obchodu s ohroženými druhy živočichů a ohroženými druhy a odrůdami rostlin,
 napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice a nedovoleném pobytu,
 vražda, těžká újma na zdraví;
 nedovolený obchod s lidskými orgány a tkáněmi,
 únos, omezování osobní svobody a braní rukojmí,
 rasismus a xenofobie,
 organizovaná nebo ozbrojená loupež,
 nedovolený obchod s kulturními statky, včetně starožitností a uměleckých děl,
 podvodná jednání,
 vydírání a vymáhání peněz za ochranu,
 padělání a pirátství výrobků,
 padělání veřejných listin a obchod s veřejnými listinami,
 padělání platebních prostředků,
 nedovolený obchod s hormonálními látkami a jinými prostředky na podporu růstu,
 nedovolený obchod s jadernými a radioaktivními materiály,
 obchod s odcizenými vozidly,
 znásilnění,
 zhářství,
 trestné činy, jejichž stíhání a trestání je v pravomoci Mezinárodního trestního soudu,
 únos letadla nebo plavidla,
 sabotáž.

3. Jestliže bod 2 zcela nepokrývá trestný čin (trestné činy) uvedené v bodě 1 nebo jestliže je rozsudek nebo osvědčení postoupen do členského státu, který prohlásil, že ověří oboustrannou trestnost (čl. 7 odst. 4 rámcového rozhodnutí), uveďte úplný popis daného trestného činu (trestných činů):

.....

i) Údaje o rozsudku ukládajícím trest:

1. Uvedte, zda byl rozsudek vynesen v řízení vedeném v nepřítomnosti odsouzené osoby:

- Ne, nebyl.
- Ano, byl. Potvrzujeme, že:
- dotčená osoba byla vyrozuměna osobně nebo prostřednictvím zástupce určeného nebo přiděleného v souladu s vnitrostátním právem vydávajícího státu o době a místě konání řízení, které vedlo k vynesení rozsudku v nepřítomnosti odsouzené osoby, anebo
- dotčená osoba dala příslušnému orgánu najevo, že rozsudek nenapadá.

2. Údaje o délce trestu:

2.1 Celková délka trestu (ve dnech):

2.2 Úplná délka zbavení osobní svobody, která již byla vykonána v souvislosti s trestem, který byl rozsudkem uložen (ve dnech): ke dni (...) (uvedte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.3 Počet dní, které mají být započítány do celkové délky trvání trestu na základě jiných důvodů, než je důvod uvedený v bodě 2.2 (např. amnestie, milosti nebo zmírnění trestu atd. již udělené ohledně tohoto trestu): ke dni (uvedte datum, kdy byl výpočet proveden: dd-mm-rrrr):

2.4 Datum konce výkonu trestu ve vydávajícím státě:

- Nepoužije se, neboť osoba není v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody
- Osoba je v současnosti ve výkonu trestu odnětí svobody a trest by byl, v souladu s právem vydávajícího státu, zcela vykonán ke dni (uvedte datum: dd-mm-rrrr) (1):

3. Druh trestu:

- trest odnětí svobody
- opatření spojené se zbavením osobní svobody (upřesněte):
.....

j) Údaje o předčasném nebo podmíněném propuštění:

1. Podle práva vydávajícího státu má odsouzená osoba nárok na předčasné nebo podmíněné propuštění po vykonání:

- poloviny trestu
- dvou třetin trestu
- jiné části trestu (uvedte):

2. Příslušný orgán vydávajícího státu žádá, aby byl informován o:

- platných ustanoveních právních předpisů vykonávajícího státu pro předčasné nebo podmíněné propuštění odsouzené osoby
- počátku a konci doby předčasného nebo podmíněného propuštění.

(1) Zde prosím uveďte datum, ke kterému by byl trest zcela vykonán (bez ohledu na možnosti jakéhokoli předčasného nebo podmíněného propuštění), pokud by osoba měla zůstat ve vydávajícím státě.

k) Stanovisko odsouzené osoby:

1. Odsouzenou osobu nebylo možno vyslechnout, protože se již nachází ve vykonávajícím státě
2. Odsouzená osoba se nachází ve vydávajícím státě a
 - a. požádala o postoupení rozsudku a osvědčení
 - souhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení
 - nesouhlasila s postoupením rozsudku a osvědčení (uveďte důvody, které odsouzená osoba uvedla):
.....
.....
 - b. je připojeno stanovisko odsouzené osoby
 - stanovisko odsouzené osoby bylo předáno vykonávajícímu státu dne (uveďte datum: dd-mm-rrrr):
.....

l) Jiné okolnosti významné pro daný případ (nepovinné údaje):

.....
.....

m) Závěrečné informace:

Znění rozsudku (rozsudků) se přikládá k osvědčení ⁽¹⁾.

Podpis orgánu vydávajícího osvědčení nebo jeho zástupce, kterým se potvrzuje, že obsah tohoto osvědčení odpovídá skutečnosti:

.....

Jméno:

Zastávané místo (titul/funkce):

Dne:

(Popřípadě) úřední razítko:

⁽¹⁾ Příslušný orgán vydávajícího státu musí připojit všechny rozsudky týkající se dané věci, které jsou nezbytné pro obdržení veškerých informací ohledně pravomocného trestu, jež má být vykonán. Může být rovněž připojen jakýkoliv překlad rozsudku (rozsudků), který je k dispozici.

PŘÍLOHA II

OZNÁMENÍ ODSOUZENÉ OSOBY

Tímto se Vám oznamuje rozhodnutí (příslušného orgánu vydávajícího státu) o postoupení rozsudku (příslušného soudu vydávajícího státu) ze dne (datum vynesení rozsudku) (spisová značka, je-li k dispozici) (vykonávajícímu státu) pro účely jeho uznání a výkonu trestu, který tento rozsudek ukládá, podle vnitrostátního práva, kterým se provádí rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Výkon trestu se bude řídit právem (vykonávajícího státu). Orgány vykonávajícího státu jsou příslušné rozhodovat o postupech pro výkon a stanovit veškerá s tím související opatření, včetně důvodů pro předčasné nebo podmíněné propuštění.

Příslušný orgán (vykonávajícího státu) musí do celkové doby zbavení osobní svobody započítat již vykonanou část zbavení osobní svobody související s uvedeným odsouzením. Příslušný orgán (vykonávajícího státu) může trest přeměnit pouze tehdy, je-li délka nebo druh uloženého trestu neslučitelná s právem tohoto státu. Přeměněný trestem nezhorší trest uložený ve (vydávajícím státě) co do druhu nebo délky.

TISKOVÉ OPRAVY

Oprava směrnice Rady 93/92/EHS ze dne 29. října 1993 o montáži zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci na dvoukolová a tříkolová motorová vozidla

(Úřední věstník Evropské unie L 311 ze dne 14. prosince 1993)

(Zvláštní vydání v českém jazyce, kapitola 7, svazek 2, s. 119)

Strana 155, příloha IV, bod 6.1.10:

místo: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: nepovinná.“,

má být: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: povinná.“;

strana 168, příloha V, bod 6.1.10:

místo: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: nepovinná.“,

má být: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: povinná.“;

strana 170, příloha V, bod 6.3.10:

místo: „6.3.10 Kontrolka činnosti: nepovinná.“,

má být: „6.3.10 Kontrolka činnosti: povinná.“;

strana 181, příloha VI, bod 6.1.10:

místo: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: nepovinná.“,

má být: „6.1.10 Kontrolka zapojení obvodu: povinná.“;

strana 183, příloha VI, bod 6.3.10:

místo: „6.3.10 Kontrolka činnosti: nepovinná.“,

má být: „6.3.10 Kontrolka činnosti: povinná.“

POZNÁMKA PRO ČTENÁŘE

Orgány se rozhodly, že ve svých textech již nebudou uvádět odkazy na poslední změny a doplňky citovaných aktů.

Pokud není uvedeno jinak, akty, na které se odkazuje v textech zde zveřejněných, se rozumí akty v platném znění.